

STAR WARS®

5

EPISODUL I
AVENTURI

COPII FANTOMĂ

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

COPILII FANTOMĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
The Ghostling Children
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie și sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane și povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuție însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea și scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate*.

Locuiește în prezent în St. George, Utah, cu soția și cei cinci copii.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Pe planeta Datar, pădurea era plină de lumină. Trei luni călătoreau pe cer – trei discuri din argint pur. Își revărsau lumina ca o apă rece peste ramurile verzi, răsucite, ale copacilor bayah. Lumina se reflecta din frunzele întunecate, adunându-se în luminișurile pline de mușchi și revărsându-se într-o cascadă de picături strălucitoare pe solul pădurii.

Plantele cățărătoare atârnavă de ramurile copacilor – liane lungi, pline cu flori uriașe în formă de corn care se deschideau pe timpul nopții. Pe acele liane se strecurau gânganii înflăcărate, al căror spate strălucea precum cărbunii dintr-un foc. Zburau de-a lungul lianelor, din floare în floare, bând nectarul serii.

Pământul era aproape tăcut sub copaci. Tot ce se putea auzi, era o mamă, cântând ușor:

*Somn ușor, în seara asta, copile.
Deși pădurea plină de lumină este,
Ochii dulci închide-ți,
În timp ce soarele zboară peste munți.
Noapte bună.*

Djas Puhr se strecură prin întuneric și se opri să privească spre sursa cântecului. În misiunea asta nu avea nevoie de vederea sa foarte bună pe timp de noapte. Lunile lui Datar și gâzele înflăcărate furnizau suficientă lumină. Orice începător prost s-ar fi putut strecura în liniște prin pădurile astea – poate cu excepția tovarășului său, Gondry. Picioarele lui Djas Puhr nu scoteau niciun sunet în timp ce mergea. Mușchiul de sub ele era gros ca un covor, iar *Copiii Fantomă* care locuiau în apropiere curățaseră toate ramurile căzute pe solul pădurii.

Djas Puhr își trase roba întunecată mai aproape de corp și se strecură spre sunetul cântecului. Vocea mamei era slabă și înaltă, ca sunetul unui flaut de piatră din lumea natală a lui Djas Puhr, Sakiya. Nu fusese pregătit pentru frumusețea acelei voci.

Frumusețea *Copiilor Fantomă* era legendară. Pielea lor luminoasă părea să strălucească cu o lumină proprie. Fețele lor le-au inspirat pe ființele de pe multe planete, iar în lumina zilei ochii lor sclipeau ca niște pietre prețioase.

În față, lianele agățătoare erau țesute într-un cuib uriaș, în formă de castron.

Cuibul atârna tentant de aproape de pământ, la doar doi metri înălțime. Cântecul se auzea din interior. Cuibul strălucea ușor într-o culoare pe care oamenii nu o puteau vedea, o culoare care era dată de căldura unui corp viu. Pentru Djas Puhr, arăta ca și cum era scăldat în flăcări argintii slabe. De jur împrejur, mai sus în copaci, atârnavă alte zeci de cuiburi, de dimensiuni aproximativ egale. Djas Puhr dăduse peste un sat al *Copiilor Fantomă*.

Își atinse cu degetul comunicatorul de pe mână.

— Am ajuns la țintă. Vino după baliza mea de semnalizare. Și dacă vei greși

din nou, te împușc.

Din comunicator veni un răspuns – un mârâit zgomotos.

Djas Puhr se retrase din satul *Copiilor Fantomă* și se ascunse după copaci. Era bun la asta. Pe planeta Sakiya creșteau vânători foarte buni. Hainele sale negre și pielea de abanos îi permiteau să dispară în noapte. Ochii săi puternici îi permiteau să-și vadă prada care dormea, chiar și prin pereți. Simțul său ager al mirosului îi permitea să vâneze creaturile care încercau să fugă.

Nu trebui să aștepte mult până să vină Gondry. Uriașul de pe inospitaliera planetă Byss veni duduind prin pădure, clipind și căscându-și ochiul imens.

Djas Puhr țâșni din umbră și apucă încheietura uriașului pentru a-l împiedica să năvălească în sat.

— Oprește-te, șopti Djas Puhr. Ținta este chiar în față.

Uriașul își miji ochiul uriaș și își mișcă capul dintr-o parte în alta în timp ce încerca să vadă.

— Hwaargh?¹

— Cuibul atârna chiar deasupra solului pădurii, la o sută cincizeci metri în față, șopti Djas Puhr. În interior sunt doi *Copii Fantomă* – o mamă și copilul ei. Iei doar copilul. Și ai grijă: copilul nu valorează nimic pentru stăpânul nostru dacă îl zdrobești!

Copiii Fantomă erau teribil de fragili. Doar dacă atingeai una dintre acele creaturi mici le puteai face o vânătăie, iar o lovitură ușoară le sfărâma oasele. Gondry era o creatură atât de imensă și de stângace, încât Djas Puhr trebuia să-i amintească mereu să fie atent. Nu-i plăcea să fie nevoit să repete acele instrucțiuni simple. Iar Gondry adunase deja șase *Copii Fantomă* în seara asta.

Deasupra capului, o plantă agățătoare atârna până jos. O insectă înflăcărată zbură la o floare în formă corn, iar acum petalele albe și moi ale florii se aprinseseră și reflectau lumina roșie a insectei, astfel încât întreaga floare strălucea ca o lampă.

Gondry ridică absent mâna și prinse insecta, strivind-o între două degete. Insecta izbucni în flăcări cu miros de sulf, arzându-i degetele ca un chibrit. Uriașul nu păru să fie deranjat de durere.

— Încetează, șopti Djas Puhr. O s-atrăgi atenția. Ia copilul și să plecăm de aici.

Uriașul mârâi, apoi păși peste mușchiul gros duduind. Doar un ciclop din Byss ar fi putut să facă atât de mult zgomot. Din fericire, Gondry nu-i trezi pe *Copiii Fantomă* – nu până când nu ajunse la cuib și luă copilul. Fata se zvârcoli brusc și plânse în labelle uriașe ale lui Gondry. Mama ei începu să țipe:

— Ajută! Ajutor!

Gondry luă copilul din cuib.

Masculii adulți strigară îngroziți și apărură la gurile propriilor cuiburi. Deși erau mici, se mișcau rapid. Unii scoaseră arcuri și începură să tragă săgeți către Gondry. Alții aveau miniblastere neutralizatoare cu care trageau salve albastre strălucitoare de electricitate. Iar alții aruncau insecte care produceau explozii la impact, ca niște mici bombe de foc.

Gondry primi o săgeată în spate și urlă. Uriașul smuci o ramură din copac, iar cuiburile începură să se lege sălbatic, ca într-o furtună. Mișcarea deranjă capacitatea de a ținti a *Copiilor Fantomă*. Războinicii fură forțați să se apuce de cuiburile lor legănate pentru a nu cădea din ele.

Gondry fugi, cu copilul în mână, în timp ce *Copiii Fantomă* continuară să-și arunce gândacii și să tragă cât de bine puteau.

În câteva momente, îl loviră pe Gondry cu o jumătate de duzină de săgeți. Îl nimeriră și câteva salve neutralizatoare. Dar ciclopii de pe Byss erau notorii ca fiind greu de ucis. Gondry putea să se vindece singur în câteva secunde. Putea chiar să-și regenereze brațele și picioarele. Săgețile minuscule nici măcar nu îl încetiniră. Insectele explodau inofensiv pe pielea lui. Se îndreptă repede spre nava spațială. Djas

---

¹ Hwaargh – Unde.

Puhr fugi să-l ajungă din urmă.

Lăsaseră satul *Copiilor Fantomă* cu mult în urmă.

În câteva momente, ajunseră la nava Dugului Sebulba. Se repeziră în sus pe rampă. Djas Puhr îi strigă stăpânului său:

— Avem ultimul copil. Să plecăm de aici!

Djas Puhr o duse pe fată până în cală și o așeză într-o cușcă energetică, laolaltă cu ceilalți pe care îi prinseseră în noaptea aceea. Ea căzu și rămase întinsă, ținându-se de o parte, de parcă ar fi suferit. Djas Puhr se îngrijoră că ar fi putut-o ucide din greșeală sau i-ar fi putut rupe niște oase. Dacă da, Sebulba s-ar înfuria.

Gondry începu să-și scoată săgețile din spate.

Nava tremură când îi porniră motoarele. Se ridică repede și țâșni prin aerul nopții; în câteva momente intră în hiperspațiu cu un tremurat familiar.

Câteva clipe mai târziu, Sebulba intră în încăpere, mergând în mâini.

Dugul o privi pe *Copila Fantomă*. Era o fetiță mică, cu părul argintiu ca lumina lunii și ochi pătrunzători de culoare violet. Urechile ei ascuțite erau lipite de partea din spate a capul. Nu părea prea mare, avea doar șapte sau opt ani. Când veni în lumină, Djas Puhr observă că avea o vânătăie purpurie mare pe braț.

Sebulba începu să înjure în Huttă.

— Gondry, prostule, ai fi putut s-o ucizi – și e cea mai frumoasă dintre toți!

În timp ce Sebulba vorbea, pedunculii palpatori de deasupra maxilarului îi tremurau de furie.

— Hwaree², spuse uriașul, plecându-și capul.

Rănille de săgeți i se închiseseră deja. Se vindeca atât de repede.

— Am putea să o ducem înapoi și să încercăm din nou? se oferă Djas Puhr.

Copiii Fantomă nu sunt greu de prins.

— Nu, mormăi Sebulba. Vânătăile se vor vindeca, bănuiesc. Pilotul de curse Dug privi adânc în ochii copilului. Ai vreun nume, drăguț?

Spre surprinderea lui Djas Puhr, copilul îi vorbi.

— Arawynne, spuse ea. Prințesa Arawynne.

— Acum nu mai ești Prințesă, o corectă Sebulba. Acum ești *sclava* Arawynne.

---

² Hwaree – Îmi pare rău.

Capitolul 2

În orașul Mos Espa, cei doi sori gemeni ai lui Tatooine treceau printr-o ușă întunecată a Academiei de Seducții a lui Madame Vansitt și aruncau umbre suprapuse pe podea. Ziua era fierbinte ca într-un cuptor. Un bărbat sălbatic stătea în pragul ușii, transpirat pe frunte.

O sclavă pe nume Pala era îngenunchată pe podea și arunca priviri către bărbatul dinaintea ei. Era înalt și cu aspect crud, cu buzele întoarse într-un rictus permanent. Părul său lung avea în cea mai mare parte culoarea cuprului, cu șuvițe aurii și argintii. O bandă din piele înnodată îi ținea părul într-o coadă de cal de războinic. Brațele sale puternice erau acoperite cu tatuaje tridimensionale de fiare ciudate și purta o tunică lungă, gri, din mătase Firrereană, legată în talie cu o centură aurie. La centură avea un blaster greu pe o parte și un pumnal lung, cu bijuterii, pe cealaltă.

Rânji spre Pala cu ochi cruzi și nu spuse niciun cuvânt în timp ce proprietara lui Pala, Madame Vansitt, sublinia atuurile cele mai bune ale vânzării lui Pala. Sclava își ținea mâinile de un verde pal încrucișate îngrijit în poală și ochii ei aurii priveau podeaua. Era o femelă Twi'lek de pe planeta Ryloth, așa că încerca să se asigure că cele două cozi cefalice nu îi zvâcneau nervos.

— Pala este un copil foarte viclean, Lord Tantos, spuse Madame Vansitt cu cea mai bună voce a ei de vânzătoare. A fost instruită în toate artele rafinamentului – dans, cântec, conversație. Va fi o soție bună pentru fiul tău într-o bună zi.

— Da, da, spuse Lordul Tantos nerăbdător, încruntându-se la Pala. Dar fiul meu nu va avea nevoie de *conversație*.

— Bineînțeles că este pricepută la spionaj, sublinie Madame Vansitt. Va fi un spion valoros. Și a fost instruită în artele cele mai fine de mită și șantaj.

Lord Tantos zâmbi neplăcut spre Madame. Ochii lui aveau o culoare turcoaz uimitoare. Pielea lui palidă era acoperită de pete mai întunecate, un lucru obișnuit în rândul Firrerienilor.

— Dar se spune că antrenezi asasini.

— E antrenată în lupta corp la corp, spuse Madame Vansitt. Și se pricepe la otrăvuri.

— Dar antrenamentul de luptă *reală*? Poate folosi un blaster, o lamă?

— Nu asta le învăț aici. Fetele mele sunt antrenate să nu atragă atenția. Astfel de arme brute nu sunt pentru femeile care vor umbla în cercuri politice.

Pala aruncă încă o privire spre potențialul ei cumpărător. Nu-i plăcea de el. Era brutal, periculos. *Te rog, nu mă cumpăra*, gândi ea, sperând că va alege pe altcineva. Știa ce voia. Voia ca ea să călătorească pe crucișătoare de lux sau pe nave comerciale ca spion. Astfel, îi putea spune ce nave transportau marfă valoroasă. Apoi ar ataca cele mai bogate nave – în timp ce ea era la bord. Probabil că o va pune să saboteze sistemele de apărare și de arme înainte ca el să le abordeze. Dar, uneori, vor fi bătălii cu blastere imense. Era o muncă periculoasă, mult mai periculoasă decât cea pentru care fusese instruită Pala. Era genul de muncă care ducea la o moarte timpurie.

— Îi este frică de mine, spuse Lordul Tantos, studiind-o pe Pala. E îngrozită.

— Poate, fu de acord Madame Vansitt. La urma urmei, sunteți unul dintre cei mai de temut Lorzi pirați din galaxie. Poate că ar trebui să vedeți din nou unele dintre fetele mai în vârstă, unele care au mai mult curaj.

Lordul Tantos zâmbi crud.

— Nu, îmi place când sclavilor le e frică de mine. Este un semn de inteligență.

Lordul Tantos păși înainte și ridică bărbia Palei. O privi lung. Inima ei bătea cu

putere.

— O voi lua poimîne dimineața.

Madame Vansitt bătu din palme ca un semn pentru Pala să meargă în camera ei și să împacheteze câteva lucruri. Fata o făcu repede, apoi se duse să-și caute prietenul, pe Anakin Skywalker.

Capitolul 3

— Anakin! strigă Kitster în timp ce se năpustea în magazinul de piese uzate. Anakin!

Anakin era în spate, scoțând convertorul de putere dintr-o sondă droid veche. Își lăsă sculele și se grăbi să-și vadă prietenul. Dar înainte ca Anakin să ajungă măcar la jumătatea drumului, proprietarul său, Watto, zbură prin ușă cu un zumzet furios. Plană în fața lui Anakin, tăindu-i calea și îndreptă supărat un deget spre Kitster.

— Te-am avertizat să nu mai vii pe aici, strigă Watto în Huttă. Nu-mi mai deranja sclavii în timp ce lucrează!

— Dar, Stăpâne Watto, spus Kitster, plecând ochii, este important!

— Hah! scuipă Watto. Chestii de copii. Nimic nu e mai important decât munca!

— Cursele sunt, spuse Kitster. Sebulba și Gasgano tocmai au aterizat în portul spațial. Își descarcă vehiculele chiar acum. Gasgano are niște motoare noi și i-am văzut pe ciracii lui Sebulba strecurând o ladă mare în depozit. Am crezut că ar trebui să știi!

Watto își încreți botul, apoi își scărpină părul de pe bărbie cu degetele sale murdare. Bătu din aripi și se uită urât la Anakin.

— Aaaaah! Aflați ce are în cutia respectivă și reveniți rapid aici. Încă mai ai multă muncă de făcut!

— Super! strigă Anakin. Mulțumesc, Stăpâne Watto.

Anakin era fericit să iasă din magazinul de vechituri, măcar pentru o vreme. Trase pe el o robă cu glugă pentru a-l feri de lumina soarelui, apoi se repezi afară cu Kitster.

— Nu-mi place Watto ăsta, mărturisi Kitster odată ce au ieșit pe ușă. Te pune să lucrezi prea mult. Chiar și un sclav trebuie să aibă ceva distracție.

— Nu mă deranjează, spuse Anakin.

Era adevărat. Îi plăcea să lucreze la diverse chestii, să le repare. Watto îl muncea atât de mult pe Anakin tocmai pentru că era foarte bun la ceea ce făcea.

Străzile erau aproape goale. Majoritatea oamenilor și a celorlalte creaturi nu puteau suporta soarele amiezii, așa că se strecurau de la adăpostul unei clădiri răcoroasă la altul. Doar câteva eopii se adunaseră la umbra clădirilor, în timp ce Jawa umblau aiurea. Anakin se mândrea cu faptul că putea suporta căldura mai bine decât alți oameni. Poate din cauză că era pe Tatooine de atât de mult timp.

Ajunseră aproape imediat la hangarele de andocare din Mos Espa. Clădirile albe din piatră străluceau în lumina soarelui, rănindu-i ochii lui Anakin.

În interiorul portului, umbra se simțea răcoroasă și luxoasă. Kitster îl conduse pe Anakin printre hangarele de andocare, la naveta de curse a lui Gasgano. Anakin o scană repede. Avea un motor nou și câteva componente reconstruite.

— Oh, nu este nimic important aici, spuse Anakin repede.

— Ești sigur? întrebă Kitster.

— Da, răspunse Anakin.

Nu era nevoie să inspecteze naveta mai îndeaproape – putea *simți* că nu era nimic nou.

Se grăbiră spre imensul cargobot al lui Sebulba. Echipa de mecanici a lui Sebulba trebuia în afara navei, în timp ce droizii descărcau niște lăzi mici. Sebulba era vedeta circuitului de curse. Călătorea mereu cu o mulțime de agenți, manageri, avocați, bodyguarzi și mecanici. Avea bucătari care să-l hrănească și dansatoare Twi'lek care să-l maseze înainte de o cursă. Iar bagajele îi erau cărate de sclavi.

— Super! spuse Anakin în timp ce privea spectacolul.

Cargobotul lui Sebulba era atât de mare încât ar fi putut adăposti trei nave de curse. Spectatorii se înghesuiau în jurul navei – sclavi, concurenți curioși, și fani. Câteva gărzi Gamorreane ostile îi împingeau pe privitori înapoi.

Anakin și Kitster se strecurară cu pricepere prin mulțime până când ajunseră în față. Prietenii lui Anakin erau deja acolo – o fată tânără pe nume Amee, un Rodian pe nume Wald, un băiat Bothan cu mustați lungi, numit Dorn și o fată Twi'lek subțire, pe nume Pala. Anakin încercă să se apropie cât mai mult de navă. Un gardian cu piele verde își încreți botul de purceluș și mârâi, făcându-i semn să se dea înapoi. Își dezveli dinții ca niște fildeși la Anakin și agită o bâta.

În timp ce cricurile repulsorlift ridicau naveta de curse a lui Sebulba de pe locul ei, Anakin o privi de jos. Dintr-o privire ar fi putut spune că se schimbaseră ceva în legătură cu naveta lui Sebulba. O putea *simți*. Sebulba făcu semn cu mâna către mulțime și se puse în mișcare, urmat de anturajul lui. Înainte să plece, își dezveli dinții la Anakin într-un zâmbet amenințător.

— Ești gata să mai pierzi o cursă, sclav murdar?

— Nu în fața ta, răspunse Anakin.

Sebulba râse și strigă la echipajul care îi cobora vehiculul:

— Aveți grijă de naveta mea de curse. S-ar putea ca un tânăr hoț să fure ceva.

Sebulba îi aruncă lui Anakin o privire urâtă, apoi râse din nou și se îndepărtă.

Anakin se luptă să-și rețină furia. Nu furase niciodată, nimic, în viața sa! Se uită fix la naveta de curse. Navetele erau vehicule destul de simple. Motoarele uriașe erau atașate la un șasiu suficient de mare pentru a duce un pilot. Toată puterea se ducea în zborul deasupra solului, la o viteză cât mai mare posibil. Nu aveau sisteme de rezervă sau măsuri de siguranță.

Anakin studie naveta lui Sebulba. Avea aceleași motoare ca data trecută, și aceeași nacelă. Observă o strălucire deosebită pe naveta cromată.

— Uau, uite! exclamă brusc Anakin. Are stabilizatori noi – Kuat 40-Zs. Astea sunt mult mai bune decât orice am eu!

În timp ce Wald aproba din cap, Pala nu păru să reacționeze. Părea să-și țină respirația; părea să fie nervoasă. Anakin se întoarse spre ea. Ochii gălbui închis ai lui Pala păreau fierbinți ca o salvă de blaster. Gura îi era strânsă într-o linie, iar cozile gemene i se agitară înainte și înapoi, zvâcnind nervos. Sângele părea să se fi adunat pe chipul ei albastru-verzui pal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anakin.

O apucă de mână, brusc îngrijorat.

— Am fost vândută, spuse Pala.

Vestea îl șocă pe Anakin. Fusesse prietena lui dintotdeauna.

— Vândută? întrebă Kitster. Cum? Ai greșit cu ceva?

Hutta Gardulla îl deținea pe Kitster și amenința mereu că-l va vinde minerilor de glitterstim dacă nu se comporta cum trebuie. Amee, Wald și Dorn se strânseseră aproape ca să o asculte.

Pala clătină din cap că *nu*.

— După cum o cunosc pe Pala, spuse Dorn, cu sprâncenele lungi ridicându-se pentru a-și sublinia punctul de vedere, a fost vândută pentru că a făcut ceva *bine*.

— Dar..., obiectă Kitster, Madame Vansitt nu o poate vinde. Nu e destul de în vârstă! Nu și-a terminat antrenamentul...

— Este mai inteligentă decât majoritatea ființelor, sublinie Anakin. Mult mai inteligentă. Probabil că nu are nevoie de mai multă pregătire.

— Lordul Tantos m-a cumpărat, spus Pala. Vrea să mă învețe să fiu asasina sa.

— Oh, nu! spuse Amee.

Wald înghiți cu greu. Un gălgâit puternic scăpă din gâtul său verde.

Anakin simți că-i iese aerul din plămâni. Asta era cea mai proastă veste pe care o auzise de mult timp. Lord Tantos avea reputația că era nemilos.

Anakin, Kitster și Pala erau prieteni de multă vreme. Hutta Gardulla îi deținuse cândva pe toți trei. Chiar dacă fuseseră despărțiți, trăiseră întotdeauna în Mos Espa. Reușiseră întotdeauna să se vadă unul cu altul. Acum, Pala avea să plece de pe Tatooine.

— Ce putem face? întrebă Kitster.

— Noi? spuse Dorn sarcastic. Nimic, desigur. Dacă încearcă să fugă, sau să lupte, tot ce trebuie să facă Madame Vansitt este să apese un buton și *bang!*

Mustățile lui Dorn și părul din jurul urechilor lui se ridicară deodată, într-o imitație bună a unui cap care explodează.

Pala clătină din cap. Dorn avea dreptate. Sclavii aveau cu toții bombe ascunse sub piele. Dacă nu ascultau de stăpâni sau încercau să scape, asta însemna sfârșitul vieții lor. Pala nu era genul care fugea de problemele ei, iar Anakin era îngrijorat din cauza asta. Știa că vor trebui să vină cu un fel de plan.

— Ți-e frică de Lordul Tantos, nu-i așa?

Pala aprobă din cap.

Anakin voia să facă ceva ca să o salveze pe Pala, dacă putea.

— Poți să mi-l arăți pe Lordul Tantos? întrebă Anakin.

Dacă l-ar putea urmări pentru un timp, ar putea găsi ceva.

Pala aprobă din cap.

— Este în Cantina lui Derlag.

Anakin bănuise cumva că Pala va ști exact unde să-și găsească noul stăpân. Chiar ar putea deveni un spion bun cândva.

— Poate mă duc să arunc o privire, spuse Anakin.

Se întoarse să plece, iar Wald și Amee îl urmară. Mulțimea din jurul navetei de curse se mai rărise puțin. Dar apoi Anakin își aminti ceva.

— O, nu, spuse el. Aproape că am uitat să mă uit în ladă!

Kitster dădu din cap spre ușile mari, albastre, care duceau spre docurile de încărcare.

— Droizii au dus lada acolo.

Ușile mari erau închise, dar o ușă laterală încă era deschisă. Totuși, intrarea ar fi putut fi o problemă. Gardienii Gamorreani se învârteau prin jur, arătând duri. Echipajul de la încărcătoare încă se chinuia să mute naveta de curse de pe locul ei.

— Of, nu poți intra acolo, îl avertiză Wald pe Anakin.

— Sigur că poate, se oferă Pala. Îl voi băga eu înăuntru, dacă are curaj.

* * *

Cinci minute mai târziu, Pala scoase un țipăt de îți îngheța sângele în vene.

— Aaaa! Ajutor! Ajutor!

Anakin aruncă o privire spre partea îndepărtată a pistei de aterizare. Pala se băția în sus și în jos. Cozile cefalice i se agitau ca niște șerpi în timp ce țipa și se urca în vârful unei grămezi de lăzi. Amee, Wald și Dorn începură și ei să țipe.

Paznicii masivi își ridicară armele și alergară spre copii. Profitând de neatenția lor, Anakin și Kitster fugiră spre mica ușă deschisă și se năpusti pe după un colț, în docul de încărcare. Se opriră o clipă, temându-se că ar putea auzi în spatele lor sunetul gardienilor cu armuri grele.

— Am văzut un șobolan womp! strigă Pala isterică. Am văzut un șobolan womp uriaș!

— A fugit în spatele lăzilor alea! i se alăturară Amee și Dorn.

Paznicii începură să râdă. Erau o mulțime de șobolani womp în Mos Espa. Dar paznicii Gamorreani nu se speriau de ei, chiar dacă șobolanii mâncau carne și atacau deseori oamenii. Pentru Gamorreani, șobolanii womp aveau un gust grozav!

Anakin aruncă o privire în jurul ușii. Bineînțeles, paznicii se uitau pe după lăzi după șobolanul womp. El și Kitster se strecurară mai departe în cala de andocare întunecată. Camera era suficient de mare pentru a depozita mii de lăzi descărcate

dintr-un cargobot spațial. Dar Sebulba nu lăsase în cameră decât o cutie uriașă, neagră. Anakin o privi cu atenție. Era ceva în neregulă cu lada aia. O putea *simți*, așa cum putea simți un rotor rupt într-un motor sau firele corodate într-un droid.

Se grăbi să se apropie și auzi un zgomot șuierător, mecanic, și un scârțâit dinspre ladă. Lada avea găuri de aerisire în ea, aproape de vârf. Îl cuprinse o senzație de rău. Mai văzuse cutii de genul ăsta. Auzise strigătele sclavilor din interior, simțise mirosul acru de corpuri murdare. Chiar și el fusese într-una pentru o vreme. Aruncă o privire prin gaură. Înăuntru, lada scliffea și pulsa de electricitate.

— E o cușcă energetică înăuntru! spuse Kitster.

Anakin mormăi. Cuștile energetice erau folosite rareori pentru transportul sclavilor. Erau păstrate pentru criminalii periculoși sau pentru creaturile prea monstruoase și puternice pentru a fi transportate într-o cușcă normală.

La început, Anakin nu putu vedea prea multe în interiorul cuștii. Își miji ochii printr-o gaură de aerisire. Prin lumina slabă, distinse siluetele minuscule din interiorul lăzii negre. În interior nu erau criminali sau monștri – ci doar copii, copii ciudați, cu pielea palidă, strălucitoare, și ochi luminoși. Erau frumoși, dar fragili și mici, stând întinși pe podeaua cuștii. Erau acoperiți cu vânătași. Anakin își aminti brusc că în cuștile energetice mai erau transportați și sclavii cei mai *valoroși*.

— Ce sunteți? șopti Anakin printr-o gaură de aerisire.

O fetiță mică, subțire, privi în sus spre el cu ochii ei pali. Își dădu înapoi o șuviță de păr argintiu. Părea tânără, poate că avea opt ani.

— Suntem *Copii Fantomă*, de pe Datar. Am fost răpiți. Ne poți ajuta?

— Răpiți? întrebă Kitster. Vrei să spui capturați?

— Răpiți – luați de la părinții noștri, răspunse fata. Vrem să mergem acasă. Numele meu este Arawynne. Prințesa Arawynne.

Anakin clătină din cap.

— Tatooine este casa ta acum. Sunteți sclavi.

Era mai bine dacă noii sclavi își acceptau soarta.

— Dar... nu este corect! spuse fata.

— Corect sau nu, spuse Kitster, dacă aveți implantate transmițătoare, trebuie să faceți ce spune stăpânul vostru. Dacă nu, *buuum!*

Făcu un zgomot ca o explozie.

— Implanturi? întrebă fata. Nu avem implanturi. Abia am ajuns aici. Vă rog, ajutați-ne. Deschideți lada!

Anakin se uită la Kitster. Chiar dacă ar putea să-i scoată pe *Copiii Fantomă* din ladă, se îndoia că vor putea fugi departe. Dar, totuși, poate că nu aveau *nevoie* să fugă prea departe. Dacă încă nu aveau implanturi, tot ce trebuiau să facă era să urce pe o navă care părăsea planeta. Stăpânii lor nu i-ar mai putea urmări.

Anakin nu avu timp să-și formuleze un plan. O voce dură strigă din spatele lui:

— Hei! Ce faceți aici?

Se întoarse și văzu un Dug în prag.

Anakin și Kitster săriră de pe cutie și alergară spre ieșirea din portului spațial. Salvele de blaster ricoșau în podeaua de sub picioarele lor.

Fugeau să-și salveze viața!

Capitolul 4

Dugul Khiss privi siluetele cum fugeau. Mătură cala de andocare cu blasterul, căutând și alți intruși. În câteva secunde, câțiva gardieni Gamorreani veniră în spatele lui, având bâte și săbii grosiere. Khiss strigă către comandantul lor:

— Tu ar fi trebuit să păzești depozitul ăsta de marfă!

Gamorreanul mârâi, arătând clar că va avea grijă de el. Ciracii lui se răspândiră prin cala de marfă îndreptându-se spre ieșirile îndepărtate. Totul i se părea destul de comic lui Khiss. Evident, intrușii plecaseră demult.

Khiss se îndreptă cu pași mari spre cutia de transport și se uită la noii sclavi. Copiii *Copiilor Fantomă* erau în viață. Îi numără repede.

— Mă bucur să vă văd pe toți aici, spuse Khiss cu vocea sa profundă.

Copiii Fantomă ridicară privirile spre el. Icniră de teamă la unison. Fața lui urâtă îi făcea adesea pe alții să se teamă.

— Te rog, ne poți ajuta? îl imploră unul dintre copii.

Khiss zâmbi crunt.

— Să vă ajut? Nu cred. Valorați foarte mulți bani pentru stăpânul meu. *Fantomele* sunt greu de găsit.

— Dar nu am făcut nimic rău! se plânse un băiețel. Vreau să plec acasă.

— Nu v-am luat pentru că sunteți răi, spuse Khiss. V-am luat pentru că sunteți ceea ce sunteți.

Khiss lucra pentru Sebulba. Primea comenzi să aducă sclavi rari din rase specifice.

Vrei un sclav Bothan? Asta va costa zece mii și nu trebuie puse întrebări. Vrei un Columi? O sută de mii. Copii Fantomă... treizeci de mii de wupiupi³ fiecare.

După ce Khiss prelua comenzile, Sebulba se folosea de turneul prin circuitul galactic de curse ca scuză pentru a opri pe lumile unde putea dobândi sclavii doriți. Acolo, Gondry și Djas Puhr capturau sclavii, ascunzându-i pe nava lui Sebulba.

Funcționarii vamali îi inspectau rar nava. Cei care o făceau, erau aproape întotdeauna mai interesați să-și procure un autograf sau să se uite atenți la naveta de curse. Nu se deranjau niciodată să verifice lăzile pline cu *piese de schimb* din cală. Așa că îi era ușor să-și conducă mica sa operațiune de comercializare a sclavilor.

Tranzacționarea sclavilor era o modalitate plăcută pentru Sebulba de a face bani de buzunar. Nu că ar fi avut nevoie de ei. Sebulba era bogat. Câștigase mai multe curse decât oricine altcineva din galaxie – și câștiga din premii mai mulți bani într-un singur an decât făceau majoritatea ființelor într-o viață. Totuși, lui Sebulba îi plăcea să facă tot felul de afaceri murdare. Asta îi ținea mintea alertă.

În acel moment, uriașul Gondry se strecură prin ușă și intră în cala de andocare, cu Djas Puhr în spate. Djas Puhr purta o vizieră elegantă peste față pentru a mai atenua lumina puternică de pe Tatooine.

— Miroase a foc de blaster, spuse Djas Puhr. Ce se întâmplă? De ce este alertă de securitate?

— Intruși, spuse Khiss. I-am găsit uitându-se la sclavii noștri. Am tras asupra lor.

— Ce fel de intruși? întrebă Djas Puhr.

— Creaturi mici, purtând robe cu glugă, raportă Khiss. Ar fi putut fi Jawa.

Djas Puhr se îndreptă spre cușcă, adulmecând pentru o clipă în jurul ei.

— Nu au fost Jawa. Ci oameni. Miros copii umani.

---

³ Wupiupi – tip de monedă din aur folosită de Hutti pe Tatooine. Valoarea unei singure monede wupiupi era de aproximativ 0,625 credite Republicane.

Djas Puhr se uită în cușcă prin gaura de aerisire.

— Deci, micile mele animale de companie, ce au vrut oamenii? Ce urmăreau?

Niciunul dintre *Copiii Fantomă* nu răspunse. Priviră cu toții în altă parte. Djas Puhr își dădea seama după expresia ei îngândurată, că Prințesa *Fantomă*, Arawynne, încerca să găsească o minciună bună.

— Supravegheați cum trebuie cușca, îl avertiză Djas Puhr pe Khiss. Miros mai mult decât copii umani. Miros necazuri!

Capitolul 5

Anakin alergă pe străzile din Mos Espa cu Kitster lângă el. Se uită în urmă, temându-se că Dugul va veni după ei, tragând cu blasterul. Abia ieșiseră din portul spațial când Watto veni în zbor pe stradă. Toydarianul avea o privire furioasă.

— Iată-te! Unde ai fost? Te relaxai cu prietenii? Am o treabă pentru tine.

— Uh, încercam doar să arunc o privire la naveta lui Sebulba, spuse Anakin. A trebuit să mă strecur în cala de andocare pentru a vedea lada. Unul dintre gardienii lui a tras asupra mea!

— Serios? Întrebă Watto și-și frecă părul de pe barbă. Ai găsit ceva interesant? Anakin clătină din cap.

— Erau doar niște sclavi pe care i-a capturat Sebulba.

Nu îi spuse lui Watto că erau copii neajutorați, răpiți din casele lor, sau că erau creaturi fragile, acoperite de vânătași. Watto nu era interesat de așa ceva.

— Pff, spuse Watto pe un ton dezgustat. Uite, am nevoie să pleci în Deșertul Jundland și să iei câteva lucruri pentru mine. Îi întinse lui Anakin un datapad cu o listă lungă pe el. Vei face trocul, apoi pune-i pe Jawa să livreze marfa.

Watto zâmbi șmecher. Deșertul Jundland era plin de Jawa care se aflau în mijlocul întâlnirii lor anuale. Cumpărau și vindeau obiecte adunate din deșert. Anakin era mult mai bun în a obține oferte avantajoase de la Jawa decât era Watto.

Anakin se uită neajutorat la Kitster. Voise să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*, dar nici măcar nu avusese timp să vorbească cu prietenul său despre asta – sau să facă vreun plan. În schimb, trebuia să plece cu o altul corvoadă.

— Este în regulă, promise Kitster. Putem vorbi mai târziu.

Anakin își pilota skimmerul⁴ de nisip prin Deșertul Jundland. Un skimmer de nisip era doar o nacelă cu un mic motor repulsorlift pe ea. Împingând cu un picior, Anakin putea face ca skimmerul să alunece peste terenul deșertului. Înclinându-se spre stânga sau spre dreapta, putea lua curbele.

Era mai lent decât un speeder, dar mult mai rapid decât mersul pe jos. După vreo două ore, ajunse la o stâncă falnică, numită *Piața*. Găsi acolo sute de șenilate parcate în umbra stâncii. Jawa își întinseseră materialele pe tot – nave spațiale și skimmere ruginite și cu piese lipsă, droizi care fuseseră prinși în furtunile de nisip, bucăți de mașini pentru recoltat roua.

Era o gamă nesfârșită de nimicuri, dar Anakin reuși să găsească lucrurile de care avea nevoie în doar o oră. Se tocni cu Jawa pentru un preț bun. În timp ce o făcea, încerca să nu se gândească prea mult la faptul că Pala fusese vândută unui pirat sau că micii *Copii Fantomă* erau prinși în cușca lor energetică.

Tânjea de ani de zile după propria sa eliberare și a mamei lui. Dar, la fel ca pentru majoritatea sclavilor, libertatea nu era de fapt un obiectiv care putea fi atins.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, limba lui Anakin începu să i se umfle în gât. Călătoria pe skimmerul fusese fierbinte și obositoare. Își dorea să se fi oprit la standul lui Jira pentru o băutură rece înainte să plece din Mos Espa.

Decise să aștepte la umbră până la căderea nopții înainte să încerce să călătorească înapoi în oraș. Avea nevoie disperată de o băutură, dar nu îndrăznea să cumpere una aici.

Watto îi dăduse câțiva bani pentru mâncare, iar Jawa aveau o mulțime de lucruri disponibile – dar toate erau la prețuri revoltătoare. Deși îi era foame și sete,

---

⁴ Skimmer – vehicul repulsorlift similar cu un schif.

se mulțumi cu o tărtăcuță hubba⁵.

În acest fel, îi va rămâne suficient pentru a-i cumpăra un mic cadou lui Pala înainte să părăsească planeta. Exteriorul tărtăcuței hubba era dur ca piatra și acoperit cu cristale strălucitoare care reflectau lumina soarelui. Sparse tărtăcuța cu o piatră ascuțită pentru a ajunge la fructul palid, spongios. Avea gust amar, dar îi asigura puțină mâncare în burtă și îi potolea setea. După ce termină de mâncat, rătăci prin labirintul de droizi și mașini de recoltat stricate, în căutarea unui cadou pentru Pala – ceva special. Găsi o rădăcină veche de japor negru, netezită și lustruită de nisipurile deșertului și o cumpără. Începu imediat să cioplească un talisman de noroc din ea în timp ce rătăcea prin labirintul de resturi și se uita după ceva mai mult – poate un lanț de metal pentru a-l atârna sau o piatră ieftină pentru a-l așeza în ea. Se întoarse de două ori la un anume Jawa care avea un imens motor Radon Ulzer lovit și ruginit. Anakin îl cercetă și fu sigur că îl putea face să meargă. De ani de zile își construia propria navetă de curse din resturi pe care le adunase, dar nu avea motoare. Motorul Radon-Ulzer ar fi funcționat, dar Jawa insistă să-l vândă pe bani. Anakin nu avea atâtea bani.

Când cei doi sori începură să apună, Anakin se simți sumbru și învins. Își luă skimmerul și începu să-și croiască drum prin mulțimea de Jawa, printre insulele de gunoaie și resturi. Apoi, îi sări în ochi acel ceva special pe care îl căutase.

Se opri la o grămadă unde un Jawa bătrân se sprijinea tăcut de un băț strâmb. Mănușile îi erau înfășurate în jurul bățului. La picioarele sale se afla un sortiment ciudat de obiecte – pietre albastre strălucitoare de la marginea Mării Dunelor, oase lustruite de dragoni Krayt, o frânghie țesută din scoarță. Printre piesele vechi de blaster, Anakin observă un cub foarte ciudat care părea a fi mult, mult mai vechi decât orice altă piesă de echipament pe care o văzuse Anakin vreodată. Îl ridică. Cubul era suficient de mic pentru a i se potrivi în palmă, ca un zar ceva mai mare. Avea desene complicate pe suprafața sa, dar erau atât de șterse, încât nu puteau fi recunoscute. Pe o latură, părea a avea o imagine cu doi Cavaleri Jedi, luptându-se cu săbii de lumină. O altă latură a cubului arăta un vulcan. O a treia parte era atât de uzată că nu putea să spună dacă avusese vreodată o poză. O a patra parte dezvăluia o hartă stelară, cu instrucțiuni despre cum să aterizezi pe o anumită lună. Partea a cincea era, de asemenea, uzată. Ultima latură arăta o lampă cu lama unui cuțit trecând prin ea, simbolul cunoașterii interzise. Pe toate colțurile cubului era scris ceva într-o limbă pe care nu o putu descifra.

Anakin își imaginează că zeci de mii de oameni trebuie să fi atins acel cub de-a lungul a sute sau mii de ani. Îl ridică, crezând că era vreun fel de unitate de depozitare. Dar era atât de ușor încât trebuia să fi fost gol. Cu toate astea, când îl privi mai bine, putu simți... Ei bine, era ceva interior. Ceva... malefic.

Cubul nu avea zăvoare exterioare, nici încuietori sau balamale pe care să le poată vedea. Anakin aproape că își putu imagina că piesa nu era deloc o cutie, ci o componentă a unei mașinării al cărei scop fusese uitat de multe veacuri.

— Pentru tine, foarte ieftin, îi spuse bătrânul Jawa lui Anakin.

— Ce? întrebă Anakin oprindu-se.

Limba Jawa era foarte grea de înțeles.

— Foarte ieftin.

— Dar nu îl vreau, spuse Anakin. Mă uitam doar.

Aruncă o privire spre casă. Se făcea târziu.

— Trei wupiupi, se oferă Jawa, răsucind mânerul bastonului.

Asta era exact suma pe care o avea Anakin în buzunar.

— Nu, spuse Anakin. Nici măcar nu știu ce este.

---

⁵ Tărtăcuța hubba – un tip de pepene galben care creștea în adânciturile din piatră de pe Tatooine. Deși sucul său era acru și dificil de digerat pentru oameni, tărtăcuța hubba era principalul produs alimentar al Jawa și al Bandiților Tusken. Numele se întâmpla să fie o traducere a expresiei „resursa vieții” în limba Jawa.

— Trei wupiupi este un preț mic de plătit pentru cunoștințe, spuse bătrânul Jawa.

Ochii bătrânului Jawa străluceau sub gluga lui neagră-gri.

— Nu, spuse Anakin.

Începu să pună cubul jos, dar nu putu. Dacă era cu adevărat rău? Dacă era periculos – vreo bombă sau ceva asemănător? Poate că lăsându-l, întindea o capcană pentru o persoană inocentă. Într-adevăr era mai bine să îl ia. Poate că Watto va ști ce este. În umbrele adânci, scoase ultimele trei wupiupi și i le întinse bătrânului Jawa.

În drum spre casă, Anakin nu avu decât lumina stelelor drept companie. Încercă să deschidă cubul într-o duzină de moduri diferite. Împinse în punctele de presiune și îl lovi de pietre. Începu să-și imagineze că trebuia să aibă o încuietoare electronică. Poate că dacă l-ar bombarda cu un generator de unde magnetice, ar fi putut nimeri frecvența corectă și s-ar deschide. Dar știa că dacă înăuntru era ceva cu adevărat important, cutia putea fi codificată.

S-ar putea să nu-l poată deschide niciodată.

Anakin dormea din picioare când ajunsese acasă. Când ajunsese la baracă, se simți fericit să vadă că lumina din camera principală era încă aprinsă. Mama lui îl așteptase să vină acasă. Deschise ușa și strigă:

— Bună, mamă.

Mama sa, Shmi Skywalker, era trează, lucrând la repararea unui droid de întreținere. Avea părți din el împrăștiate peste tot pe o bancă.

— Oh, iată-te, spuse ea. Vocea îi era obosită și plină de griji. În sfârșit.

— Ce faci? întrebă Anakin.

Nu-și putea imagina că Watto ar fi ținut-o pe mama sa trează atât de târziu.

— O cunoști pe prietena mea Matta? întrebă Shmi. S-a îmbolnăvit și nu și-a putut termina cota de reparații pentru astăzi. Mi-a fost teamă că Stăpânul Dengula s-ar putea să o vândă dacă rămâne în urmă, așa că am adus asta acasă ca să lucrez la el.

— Dacă ar vinde-o Dengula, spuse Anakin cu speranță, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău. Este un stăpân crud. Cu greu ar putea nimeri mai rău.

— Da, spuse Shmi, dar Dengula nu o va vinde niciodată cuiva drăguț. Asta ar provoca neliniște printre ceilalți sclavi ai săi. Nu, el este exact genul care ar vinde-o minelor de mirodenii din Kessel...

Minele de mirodenii din Kessel erau coșmarul oricărui sclav. Mirodenia glitterstim minată acolo se găsea mult în adâncuri, iar orice expunere la lumină o distrugea. Deci, minerii trebuiau să lucreze într-un întuneric total, tot săpând și iar săpând cu mâinile. Și în mine erau monștri care se apropiau de oameni și îi mâncau.

Shmi își ridică furioasă pumnii și îi aruncă o privire fiului ei. Anakin știa că trebuie să fi arătat foarte obosit.

— Ei bine, nu-ți face griji despre asta, spuse ea. Odihnește-te.

Anakin se putea gândi cu greu la somn. Se gândi la *Copiii Fantomă*, închiși în cușca lor peste noapte, așteptând să fie echipați cu transmițătoare. Se gândi la Pala, care era programată să plece poimăine. Era îngrijorat pentru ei, la fel cum și mama sa era îngrijorată pentru Matta. Singura diferență era că nu putea face nimic pentru a-i ajuta pe Pala sau pe *Copiii Fantomă*. Sau putea? Dacă ar exista vreo cale – ar trebui să încerce.

— Nu sunt atât de obosit, spuse el. Voi rămâne treaz până când va fi reparat droidul.

Se duse la masa de lucru și aruncă o privire asupra componentelor, scormonind mental printre ele, hotărându-se ce să facă mai întâi. Mama lui nu putea să repare lucrurile la fel de bine ca el.

Shmi Skywalker îi mângâie umărul și spuse recunoscătoare:

— Mulțumesc. Ori de câte ori facem ceva amabil, asta face ca toate problemele din univers să se micșoreze puțin.

Anakin își ridică ochii spre mama sa. Universul era atât de plin de probleme și toate păreau mult prea mari pentru Anakin. Totuși, când clipi, când închise ochii, își imagină că era în cala unei nave spațiale, cu Pala și copiii *Copiilor Fantomă* în jurul lui, și că auzea sunetul bubuit al motoarelor și simțea senzația familiară a zborului.

Era ca și cum ar fi fost într-o navetă de curse, zburând prin canioane, acolo unde pereții de piatră periculoși se ridicau de fiecare parte. Cu excepția faptului că în acest vis, știa că îl aștepta ceva grandios dincolo de linia de sosire. Că exista libertate pentru Pala și *Copiii Fantomă*. Fu atât de real, pentru o clipă, încât aproape crezu că vede asta, că o simte. Zbura liber cu Pala și *Copiii Fantomă*. Clipi din ochi, alungând visul și se întoarse la treabă, potrivit împreună componentele de droid.

— Mamă, întrebă el. Și dacă vrei să faci ceva bun, dar este greu? Sau dacă vrei să ajuti pe cineva, dar îți e frică?

Shmi îi zâmbi. Închise panoul de servicii al droidului.

— A ajuta pe alții nu este întotdeauna ușor, nu-i așa? Dacă oamenii ne-ar plăti pentru a fi buni, galaxia ar deborda de bunătate. Dar de cele mai multe ori nu există prea multe recompense și, uneori, chiar ne costă scump să facem lucruri bune.

— Da, spuse Anakin. Și dacă ar costa atât de mult încât să doară?

— Cred că ar trebui să o facem oricum, spuse Shmi. Fă-o să fie un obicei, precum mâncatul sau respirația. Odată ce vei face asta, nici măcar nu vei observa costul.

Când terminară de reparat droidul, Shmi aduse o cină rece pentru Anakin. El mănăcă și bău puțin, apoi se urcă în pat. Mama sa îi sărută fruntea și îi șopti:

— Culcă-te. Soarele răsare devreme, și vom avea o noapte lungă mâine. Matta va fi tot bolnavă.

Capitolul 6

În cușca ei, Prințesa Arawynne se ghemui lângă cei mici. În vârstă de doar șapte ani, Arawynne nu știa prea multe despre cum e să fii Prințesă. Știa că erau responsabile. Știa că ele își conduceau semenii. Dar unde i-ar putea conduce ea pe acei copii?

Borofir, cel mai mic băiat, avea doar trei ani. Avea părul creț, negru, și ochii îi erau de un albastru intens. Pe tot timpul călătoriei lor, își supsese degetul și plânse după mama lui. Arawynne nu știa ce să-i spună, în afară de a-i promite că o va revedea în curând. Îl imploră să nu mai plângă și, în cea mai mare parte a timpului, el nu mai plânse.

Toți copiii de aici erau mai tineri decât Arawynne. Conno avea cinci ani; Alamar, cel mai mare după Arawynne, avea doar cinci ani și jumătate.

Atracția gravitațională fusese mică pe vechea lor planetă Datar. Acolo, Arawynne cântărise mult mai puțin decât aici, pe Tatooine. Descoperi că obosea dacă încerca să stea ridicată prea mult timp în cușca ei. Uneori îi era greu să respire. Nu era de mirare că ființele din alte lumi păreau puternice! *Copiii Fantomă* erau foarte fragili prin comparație cu ele.

Răpitorii nu le dăduseră *Copiilor Fantomă* prea multă mâncare sau apă.

Trebuieră să o împartă cât puteau de bine, iar Arawynne nu luase prea mult pentru ea. Stomacul îi mârâi puternic.

— Mami? Tati? plânse Borofir.

Se agită în somn, apoi se ridică în genunchi, privind în jur. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi avut pe mama și pe tatăl său dormind alături de el în cuib. Ar fi trebuit doar să întindă mâna pentru a-i simți.

Arawynne își dori să aibă o insectă de foc pentru a le da puțină lumină, ca să poată vedea mai bine.

— Sunt aici, șopti Arawynne. Strânse mâna mică a lui Borofir. O să fie bine.

— Vreau să mă duc acasă, o imploră Borofir.

— O să mergem acasă în curând, răspunse Arawynne.

Dar nu avea cum să-și țină o astfel de promisiune. Era închisă într-o cușcă energetică și habar nu aveau cum să iasă. Mai rău de atât, fusese mutată în cetatea Huttei Gardulla. Gondry încă îi păzea și dincolo de prag putea să audă, din când în când, alți gardieni, precum și sunetele sonore ale ușilor glisante deschise și închise.

Disperată, se gândi la băieții care se uitaseră prin găurile de aerisire în cușca ei, mai devreme, astăzi. Sperase că o vor elibera. O mică parte din ea încă îndrăznește să spere. Își dorea să fi fost un Jedi, cu cunoștințe despre Forță. Se gândi la băieți și încercă să-și imagineze că le trimitea un mesaj de-a lungul spațiului.

— Vă rog, îi imploră în tăcere, veniți să ne eliberați.

Dar știa că nu vor veni. Pentru că băieții erau ei înșiși sclavi.

Capitolul 7

Kitster avea un secret.

De fapt, Kitster avea o mulțime de secrete și știa cum să le păstreze.

Exista un secret pe care nu i-l spusese nimănui – nici măcar celui mai bun prieten al său, Anakin. Și dacă ar îndrăzni vreodată să i-l spună cuiva, probabil că ar fi fost ucis pentru asta. Kitster știa cine era propriul său tată. Când fusese copil, își amintea că fusese la bordul navei de război a tatălui său. Tatăl său era un fel de pirat, numit Rakir Banai. Unii îl numeau pirat, alții spuneau că era ceva mai mult, un fel de om al legii care lucra nu pentru vreun guvern, ci pentru a-și satisface propriul simț al dreptății. Călătorea de-a lungul rutelor comerciale, aici, la marginea neîmblânzită a galaxiei, unde abundau sclavagiștii și Lorzii mirodeniilor. Le captura navele, elibera sclavii, le fura banii și le distrugea încărcăturile de mirodenii. Pentru asta, Rakir Banai era vânat. Toți Lorzii Hutti puseseră recompense pe capul său.

Când Kitster avea patru ani, fusese la bordul unei nave pirat pe care o capturaseră niște vânători de recompense. Kitster și mama lui au fost separați și vânduți ca sclavi. Ea îl avertizase:

— Nu spune nimănui cine ești. Nu le spune niciodată cine este tatăl tău. Și nu uita niciodată cine ești – sau cât de mult te iubesc.

Așadar, la vârsta de patru ani, Kitster fusese prins și vândut. Habar n-avea cui îi fusese vândută mama sa, dar Kitster îi fusese vândut Huttei Gardulla. Acolo îi cunoscuse pe Anakin și pe Pala.

Kitster era bun la păstrarea secretelor și aflase unul bun astăzi. După ce Anakin trebuise să plece la muncă, Kitster, Pala și Dorn supravegheaseră zona de încărcare a portului spațial pentru a afla unde vor fi duși *Copiii Fantomă*.

Pala și Dorn erau amândoi buni supraveghetori. Madame Vansitt o instruisese pe Pala să fie spion și proprietarul lui Dorn, Huttul Jabba, făcuse la fel cu el. La urma urmelor, Dorn era un Bothan. Erau cei mai buni spioni din galaxie.

Pala și Dorn văzuseră ceva interesant: Hutta Gardulla cumpărase *Copiii Fantomă*. Fuseseră duși cu toții în cetatea lui Gardulla, chiar în afara orașului.

Kitster zăcea treaz în pat, cu capul învârtindu-i-se, în timp ce se gândea la informații. Nu-și putea imagina de ce Gardulla, propria sa stăpână, ar vrea astfel de creaturi. *Copiii Fantomă* erau foarte scumpi și nu aveau deloc abilități. Nu erau luptători buni. Nu erau buni ca gardieni sau războinici. Nu erau mai inteligenți decât alte specii. Atunci, de ce își bătuse capul Gardulla să-i captureze? Tot ce aveau era o frumusețe rară și specială, diferită de orice altceva mai văzuse Kitster vreodată.

Stătea întins pe pătutul său în camera sclavilor, gândindu-se la asta, când auzi un zgomot slab, o *bătaie* în perete: *Poc, poc, pauză. Poc. Poc. Poc*. Åsta era semnalul lui Dorn. Băiatul Bothan era în afara camerei lui Kitster. Cum ajunsese în cetatea lui Gardulla? Era periculos. Dacă Dorn ar fi fost prins furtunând pe aici, noaptea, avea să aibă probleme *mar!* Ca orice criminal, Gardulla avea și ea secrete de ascuns și comori de păzit. Ceilalți sclavi sforăiau cu toții. O duzină de sclavi erau păstrați în camerele din apropiere. Kitster se temea că s-ar fi putut trezi vreunul dintre ei.

Se strecură spre ușa din față și apăsă butonul DESCHIS. De îndată ce ușa se deschise, Dorn fugi ghemuit, ținând în mâini un pachet mic. Apăsă pe butonul ÎNCHIS și ușa se închise cu un pocnet. Se opriră amândoi pentru o clipă, ca să vadă dacă atrăseseră atenția cuiva.

Dorn se duse la o masă din apropiere și își lăsă pachetul lângă un terminal mic de computer. Era un amestec de fire, atașate toate la o tastatură mică. Arăta ca genul de lucruri cu care obișnuiau infractorii să spargă încuietori electronice.

— Ce se întâmplă? șopti Kitster.

— M-am gândit la sclavii aceia noi, la *Copiii Fantomă*, șopti Dorn ca răspuns.

Micul spion Bothan își ridică sprâncenele lungi într-o parte, apoi le coborî repede. Kitster nu cunoștea limbajul corporal Bothan, dar bănuia că spunea: *la fel cum sunt sigur că ai făcut-o și tu*.

— M-am gândit că poate putem afla pentru ce îi vrea Gardulla.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Kitster.

Dorn își duse un deget la gură, avertizându-l pe Kitster să tacă, apoi prinse un clips pe cablul terminalului computerului. Terminalul avea sistemul *casă* în el. Regla temperatura, monitoriza incendiile și intrușii și, ocazional, folosea ochii electronici pentru a scana încăperile, astfel încât să poată trimite droizi de curățenie atunci când era necesar – sau pur și simplu pentru a-i căuta pe sclavi.

Acum, Dorn începuse să scrie rapid pe tastatură și ecranul computerului se estompă. În câteva secunde, lumina reapăru, dar în loc de meniul normal, pe ecran apăru o listă de opțiuni pe care Kitster nu o mai văzuse niciodată.

— Ai intrat în terminalul principal al lui Gardulla! șopti Kitster uimit.

— Totul face parte dintr-un sistem mai mare, spuse Dorn, dezinvolt.

Începu să tasteze foarte repede, iar informațiile zburau pe ecran. Bothanii aveau ochi rapizi, iar Dorn părea să citească de zece ori mai repede decât Kitster. În câteva momente, Dorn se întoarse spre Kitster și îi șopti:

— Interesant. Știai că Gardulla construiește o imensă grădină subterană pentru agrement? Va avea iazuri deschise, pâraie și copaci importați.

— Da, toată lumea știe despre asta, spuse Kitster.

Avea să fie, poate, cea mai extravagantă grădină de pe Tatooine, un loc cu aer umed, bogat, în care se puteau aduna, pentru a petrece, cele mai bogate jigodii de pe planetă. Era genul de loc care îi plăcea unui Hutt.

— Deci, ce are a face asta cu *Copiii Fantomă*?

— Gardulla vrea să-i pună în grădina ei.

— Ca îngrijitori?

Cu greu își putea imagina că vor fi muncitori buni. Erau mult prea fragili. Numai dacă atingeai un *Copil Fantomă* și îl învinețai.

— Nu, mai degrabă ca ornamente de gazon, spuse Dorn pe un ton supărat.

Kitster scoase un icnet uimit. Nu era o idee atât de ciudată. Proprietarii de sclavi plăteau adesea mai mult pentru sclavii frumoși – fete destul de tinere care să le servească băuturile, bărbați frumoși pentru a le păzi camerele. Dar răpirea copiilor pentru a-i folosi ca ornamente de grădină, părea... excesivă, chiar și pentru planeta asta coruptă.

— Treaba este că, Dorn coborî vocea și șopti pe un ton periculos, Gardulla va mai pune și alte creaturi în grădină – animale care i-ar putea vâna pe *Copiii Fantomă*. Nu vor rezista niciun an.

Kitster abia dacă fu șocat de această idee. Rănirea creaturilor neputincioase îi făcea pe Hutti să se simtă puternici. Gardulla mai ucisese sclavi scumpi înainte, deseori doar pentru a le arăta oaspeților cât de puternică era. Era un divertisment sălbatic.

— Medicul lui Gardulla este programat să vină dimineața, să le implanteze transmițătoarele. Dacă vrem să-i salvăm pe *Copiii Fantomă*, va trebui să o facem în noaptea asta.

Gura lui Kitster se uscă, iar palmele îi transpirară. Nu se gândise cu adevărat să încerce să-i salveze pe *Copiii Fantomă*. Nu mai încercase niciodată să elibereze un sclav. Știa ce se va întâmpla dacă va fi prins.

— Vom...

— Sunt în temniță, în spital, șopti Dorn. Vrei să încerci?

Kitster cunoștea bine temnițele lui Gardulla. Mai petrecuse timp acolo, jos, înainte. Nu puteai pur și simplu să intri și să ieși. Aveau paznici droizi și Gamorreani, uși electronice și uși cu cheie.

— Nu am reuși niciodată, spuse Kitster. Suntem doar niște copii!

— Pala ne-ar putea ajuta, spuse Dorn cu un rânjete strâmb. Și Anakin.

Pala era bună la computere și echipamente de spionaj, și era o mincinoasă excelentă – aproape la fel de bună precum Kitster. Și Anakin era un vrăjitor cu orice lucru electronic. Da, erau ei copii, dar erau copii *speciali*.

Kitster se gândi fugitiv la Wald și Amee. S-ar putea să fie dispuși să ajute, de asemenea. Dar aproape imediat trebui să respingă ideea. Ei ar putea avea curajul pentru acest gen de lucruri, dar nu și antrenamentul potrivit.

— Ce spui? întrebă Dorn. Te bagi?

— Am putea fi prinși. S-ar putea să fim uciși.

— Te provoc, spuse Dorn cu un rânjete.

Și Kitster... Specialitatea lui Kitster era furișatul. Se furișa mereu de la muncile sale, apoi se strecura înapoi.

— Te somez să o faci, spuse Dorn.

— Bine, șopti Kitster. Să încercăm.

Capitolul 8

Anakin și prietenii săi Dorn, Kitster și Pala zburau cu skimmerele de-a lungul străzilor întunecate din Mos Espa spre palatul Huttei Gardulla.

Un scâncet de eopie răsună din zidurile de piatră ale colibelor sclavilor. În altă parte, Anakin putea auzi un zgomot puternic.

Deși era târziu, vântul rece de pe față îl ajuta să se trezească. Dorn îl trezise dintr-un somn adânc și îi prezentase planul pentru salvarea *Copiilor Fantomă*.

— Bine, vă voi ajuta, fusese de acord Anakin, deși știa că era periculos.

De fapt, doar returna ceva ce fusese furat. Dar chiar ar putea să îi trimită vreodată pe copii înapoi? Erau de pe Datar. Ei nu avea de unde să plătească pentru transportul spre casă. Cum ar putea ajunge vreodată înapoi la părinții lor?

Dorn și Kitster îi aduseseră o robă de Jawa făcută din fibre de gresie-roșie țesută în casă. Anakin simțea mirosul de parazit al celui care o purtase înainte.

Dorn făcuse mai mult decât să-i îmbrace ca pe Jawa. Adusese plasturi de lumină pentru a-i pune deasupra ochilor, astfel încât dacă cineva ar privi sub glugă, ar crede că vedea ochii strălucitori ai unui Jawa. Anakin purta chiar mănuși, astfel încât mâinile lui arătau ca ale unui Jawa. Era stilul lui Dorn să aibă la îndemână astfel de deghizări.

Kitster avea un plan al temniței și știa ce paznici erau de serviciu. Le spusese prietenilor săi unde să se întâlnească dacă erau probleme.

Adusese chiar și un blaster ionic Jawa pentru a dezactiva orice gardă droidă. Pala trăgea după ea o sanie repulsorlift, astfel încât să-i poată aduce pe *Copiii Fantomă* înapoi în oraș odată ce îi eliberau.

Curând, se apropiară de cetatea lui Gardulla.

Vârfuri zigurate se ridicau din deșert ca niște dinți într-un craniu putrezit, răsturnat. Cetatea se ridica deasupra lor ca un păianjen gigantic.

Cupola centrală uriașă, neagră, a cetății, se putea deschide pentru a primi nave spațiale. Lui Anakin i se păru că arăta ca spatele unui păianjen. Jos, printre vârfurile zigurate, se aflau turnurile negre din oțel sintetic care aveau amplasamente de arme pe ele. Anakin își imagină că arătau precum picioarele unui păianjen.

Dar clădirea era doar o parte a cetății. Legenda spunea că fusese construită deasupra unei vechi mine. Tunelurile și peșterile străbăteau dealurile de dedesubtul monstruoasei cetăți. Își aminti vag că acolo jos era un labirint.

În timp ce se uita la clădirea asemănătoare cu o insectă, simți disperarea.

Cum îi voi putea elibera vreodată pe *Copiii Fantomă*?

Capitolul 9

În tăcere, Anakin și prietenii săi se îndreptară pe deasupra prafului întărit spre cetatea lui Gardulla, ascunzându-se în umbre, lângă o grămadă de stânci.

Erau ascunși de privirile oricui se afla pe zidurile palatului. Luminile roșii aprinse pe cupola cetății îi amintiră lui Kitster de niște ochii însetați de sânge – căutând, căutând.

Era bine că luminile arătau ca niște ochi. Îi aminteau lui Kitster de faptul că pe pereți erau santinele foarte reale. În interior erau paznici droizi al căror singur scop era să privească peste pereți și să emită un fluierat strident dacă se apropia ceva ciudat sau dacă încerca cineva să evadeze.

Ca orice copil care cunoștea bine locul, Kitster avea mai multe modalități de a se furișa înăuntru și afară. De fapt, Kitster știa probabil mai multe moduri de a face asta decât oricine altcineva. Dar să o facă fără a fi văzut putea fi o problemă. Câteva umbre erau tot ceea ce îi ascundea. Kitster preluă conducerea, lăsându-și skimmerul să zumzăie deasupra nisipului uscat. În față, o prăpastie îngustă despărțea stâncile, acolo unde vântul deșertului erodase un pasaj. Un adult pe un speeder nu ar fi putut să se strecoare, dar era perfect pentru un copil.

— Țineți capul plecat, le șopti Kitster prietenilor săi. Aveți grijă la pietre! Pe ele crește un mușchi tăios ca o lamă.

Alunecă cu pricepere prin prăpastia îngustă. Florile albe, lungi, ieșeau din crăpăturile de deasupra, făcând un zgomot ușor în timp ce aspirau aerul nopții, încercând să obțină umezeală.

Kitster lovi pământul pentru a mări viteza. Pereții de stâncă de pe ambele părți păreau că zboară pe lângă ei. Ici și colo, creșteau pe sol tărtăcuțe hubba. Cojile lor fațetate reflectau lumina stelelor. Dădură un colț. Ceva mare și întunecat stătea pe potecă. La început crezură că se desprinsese un bolovan, dar chestia respectivă își ridică capul urât și emise un mârâit înverșunat.

— Vierme Cliffborer! le strigă celorlalți.

Viermii Cliffborer ieșeau pe Tatooine doar noaptea. Ăsta probabil că se hrănea cu mușchiul tăios sau aspira apa din tărtăcuțele hubba. Cu o mușcătură bună, un vierme de stâncă ar putea suge o tărtăcuță – sau o persoană – lăsând-o uscată.

Kitster se aplecă spre stânga. Skimmerul se înclină departe de dinții ascuțiți ai viermelui – chiar pe lângă peretele de piatră al canionului. Viermele se răsuci spre ei. Kitster lovi puternic cu piciorul și accelerează.

Rrraarggh! Viermele uriaș se repezi. Kitster se strecură atât de aproape încât putu simți mirosul respirației sale fierbinți. Îl plesni peste cap. Viermele Cliffborer mârâi de furie și se aruncă spre el – prea târziu. Se lovi cu capul în stâncă. Kitster lovi din nou pământul, câștigând viteză, și aruncă o privire înapoi. Viermele clătina din cap, încercând să-și recapete simțurile, în timp ce Anakin se strecura prin pasajul îngust. Kitster nu mai urmări ce se întâmpla în spate. Trebuia să privească în față. Acolo unde era un vierme, ar fi putut fi mai mulți. Străbătu strâmtoarele până când, în cele din urmă, ieșiră într-o vale mică.

— Aplecați-vă spre stânga, le șopti celorlalți. Să rămânem în umbră. Suntem chiar sub zidurile cetății.

Nu fusese nevoie să le-o spună. Deasupra lor se contura cetatea, ca un monolit negru în noapte. Luminile roșii de la ferestrele de deasupra capetelor lor străluceau amenințătoare. Se auzea o muzică îndepărtată, cu coarne Kloos care boceau ca niște țipete umane. Acum își încetiniră skimmerele, târându-se, până când întâlniră zidul palatului Gardullei. Coborâră de pe skimmer.

Erau chiar sub o deschidere. La vreo douăzeci de metri deasupra, era o gură de aerisire care lăsa aerul fierbinte să scape din castel. Kitster coborâse mai devreme prin aerisire. Deasupra erau niște bare de fier, menite să-i țină pe oameni afară, dar cu mult timp în urmă scosese una dintre bare, făcând o gaură suficient de mare pentru a putea trece. Lăsase un cârlig prins între două bare de fier. Spera că nu găsise nimeni cârligul și că nu aflase despre evadarea sa. Întinse mâna și pipăi de-a lungul peretelui. Coarda de fibră a cârligului de luptă îi întinse mâna.

— Aici, șopti el.

Găsi mulineta pe pământ și și-o agăță la centură. Tocmai atunci, auzi un vâjâit electronic deasupra, pe perete. Se lipi de perete în timp ce un droid de pază se opri deasupra lor. Auzi sunetul hidraulic în timp ce își întorcea capul mecanic, privind peste zid. Își ținu respirația, îngrozit de faptul că droidul îi va vedea. După o lungă perioadă de timp, motoarele sale zbârâiră, iar droidul își continuă rondul.

Kitster apăsă un buton de pe rolă. Mulineta îl ridică repede pe perete. Se apropie de vârf și se strecură în aerisire. Aerul care trecea prin ea era doar puțin cald. Cetatea se răcise timp de ore întregi. Se eliberă de rolă și lăsă mulineta pe fir în jos până când o putură apuca prietenii săi. În curând, se strecurară cu toții printre gratii și pătrunseră în aerisire. Kitster îi conduse în timp ce se târau prin pasajul rotund. Se târără încontinuu, trecând pe lângă bucătării și spălătorii, trecând prin dormitoarele lacheilor lui Gardulla. Alunecă pe un orificiu lateral spre camera piscinelor. Aici erau câteva piscine mari, unele având cascade și fântâni. Uneori, chiar și Gardulla înota într-unul dintre bazine. Alteori umplea o piscină cu pești carnivori și îi puneă pe paznici să arunce înăuntru pe oricine o nemulțumise.

Kitster rămase liniștit o clipă înainte să intre în cameră. Se îndoia că va fi cineva acolo la ora asta din noapte, dar nu voia să riște. Un grătar era potrivit peste aerisire. Nu putea să vadă dincolo de el. Baghetele luminoase din apropierea tavanului emanau o lumină foarte slabă. Fiecare sunet răsuna prin cameră.

Cascadele cădeau încet.

Kitster auzi scârțâitul picioarelor unei insecte mari. Își dădu seama că, dacă insecta timidă căuta de mâncare, camera avea să fie goală.

Aerul mirosea puternic a apă. Așteptă să-l ajungă și ceilalți.

— Dacă ne despărțim, ne întâlnim aici, șopti el.

Spera că vor putea să-și găsească drumul înapoi dacă se despărțeau. Trecuse mult timp de când Anakin sau Pala nu mai umblaseră prin cetate. Coridoarele de aici de jos, de la nivelul șapte, erau un labirint. Când dealul acesta fusese o mină, minerii săpaseră în orice direcție doriseră. Erau pasaje laterale care nu duceau nicăieri, camere goale, întoarceri și fundături.

Gardulla îi păstra aici pe sclavii cei noi doar pentru că era un loc atât de confuz, încât era foarte greu să scapi. Kitster deschise în liniște grătarul și sări la pământ. Se îndepărtă pentru a face loc următoarei persoane, apoi se ghemui. Anakin sări în urma lui, apoi Pala și Dorn.

Deasupra capului, baghetele luminoase de lângă tavanul înalt arătau ca niște așchii de stele. Plantele din ghivecele de lângă bazine formau un ecran între copii și apă. În unele locuri, fuseseră așezați bolovani uriași pentru decor. Kitster se strecură pe lângă o piscină, îndreptându-se în liniște spre ușa principală.

— Hmmm? se auzi un glas profund din apa din apropiere.

Ceva uriaș se agită în piscină, aruncând stropi în jur.

Acolo, plutind pe spate, se afla Hutta Gardulla!

— Cine e acolo? întrebă ea absentă în Huttă.

Hutta se unduia în apa puțin adâncă precum o mică balenă. Capul ei enorm era sprijinit pe o piatră, cu ochii închiși. Era pe jumătate adormită. În spatele lui Kitster, Anakin și ceilalți se opriră. Picioarele cuiva lovira puternic pavamentul.

— Aă, sunt eu, O Mare Stăpână, spuse Kitster, vorbind în limba maternă a Huttei și deghezându-și vocea, fără să dea vreun nume.

Gardulla avea atât de mulți servitori încât nu le știa numele tuturor.

— Ahhhhhh, gemu ea de plăcere. Ia-mi peria de pe spate. Mă mănâncă.

— Da, O Cel mai Înțeleaptă dintre Înțelepți, spuse Kitster.

Privi în jur, în întuneric, după perie și văzu una uriașă la marginea piscinei. Avea un mâner la fel de înalt ca un Wookiee și părul îi era la fel de dur ca oțelul. Luă obiectul greu și se întrebă ce să facă cu el. Kitster nu voia să fie văzut. Era deghizat în Jawa, iar Gardulla nu-i lăsa niciodată pe Jawa în cetate. Se temea că ar putea fura ceva. Dar chiar când Kitster stătea acolo panicat, Gardulla începu să sforăie. Kitster lăsa peria jos și încercă să se strecoare de acolo.

Chiar propriul sforăit al Gardullei o trezi.

— Ce? Ce? se scutură ea. Unde este peria aia?

— Vine, spuse Kitster.

Ochii Gardullei începură imediat să se închidă. Kitster trase peria spre ea. O ridică și începu să frece spatele Gardullei. Hutta gemu de plăcere și închise ochii. Kitster se uită peste umăr la prietenii săi care încă se ascundeau în spatele plantelor. Își îndreptă bărbia spre ușă și ei începură să se strecoare.

— Aaaah, ce bine e, șopti Gardulla.

Kitster încercă să-și facă treaba, dar în câteva clipe brațele lui începură să obosească. Asta era o muncă grea. Pavajul de sub picioarele lui era ud și alunecos. Un recipient uriaș cu lichid de curățat se afla lângă picioarele sale și o parte din el se revărsase pe paviment. Kitster se temea că o să cadă în el.

Trebuia să plece de acolo!

Capitolul 10

Inima lui Anakin bătea rapid în timp ce se strecura din camera piscinelor în tunelul principal de acces. Îl urmau Dorn și Pala. Se opri în hol. Nu știa drumul spre țărcurile sclavilor. Indicațiile lui Kitster nu îl ajutau prea mult. Coridorul principal de aici era pur și simplu un perete de piatră aspru, vopsit în alb. Pretutindeni se vedeau pasaje, adesea cu uși mari de securitate prinse grosolan peste deschideri. Totuși, i se păreau familiare. Anakin își aminti ceva despre acest loc, din copilăria lui.

Gardulla era comerciant. Nu creștea sclavi și nici nu-i antrena. Avea sute de sclavi în anturaj, dar cumpăra și vindea alte mii, cât de repede putea. Majoritatea sclavilor ei mergeau spre companiile miniere din lumi dure. Companiile îi cumpărau la grămadă.

— Avem nevoie de două mii de muncitori pentru luna de pe Gedi 4, putea spune o comandă.

Gardulla acoperea comanda în orice fel putea. Deci, temnițele ei puteau fi umplute cu mii de sclavi într-o zi, și să se golească în următoarea.

În seara asta aveau noroc. Kitster le spusese că un transport de Whiphidi tocmai ce sosise de pe Toola. Creaturile jalnice încă erau pe jumătate sălbăticate.

Erau la fel de răi ca... ei bine, nu prea era ceva care să fie la fel de rău, sau mai rău. Cei mai mulți paznici ar fi jos, la celulele de maximă siguranță. Anakin spera că el și prietenii săi vor putea să se ducă pe jos la infirmerie și să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*. Dar se părea că treaba nu stătea așa.

— Ce mai e acum? șopti Pala.

— Așteptați aici, răspunse Dorn. Bothanul arătă în stânga, pe hol. Voi cerceta înainte.

Dorn îi întinse lui Anakin blasterul ionic Jawa și se îndreptă în vârful picioarelor spre o ușă îndepărtată. Ajunse la ea și apăsă cu degetul pe întrerupător. Era blocată. Scoase niște fire și tastatura, prinse firele de comutator, și introduse niște numere. Ușa se deschise. Le aruncă un rânjet înapoi lui Anakin și Pala.

Anakin își strânse mâna pe blasterul ionic. Palmele îi transpirau.

Capitolul 11

Dorn se pierduse.

Se strecurase pe coridoare, crezând că va ajunge la țărcurile sclavilor, și reușise să deschidă o serie de încuietori. Deodată, deschise o ușă și găsi rând după rând de cuști. Dar nu erau pline cu sclavii pe care îi căuta.

Erau pline cu gândaci gigantici. Enormi. Mulți. Erau păianjeni fantome otrăvitori de pe Kubindi, mai mari decât unele case pe care le văzuse. Mai erau viermi effrikim uriași, cu două capete – gustarea preferată a Huttei – lungi de trei metri. Mai erau gândaci mora cu coarne uriașe pe nas, care loveau în cuști.

Evident, astea nu erau insecte normale. Gardulla avea un bucătar gourmet din Kubindi, unul specializat în gătitul insectelor. Dar, desigur, un astfel de bucătar nu putea avea orice insecte. Acestea fuseseră crescute pentru mărime și gust, și probabil că fuseseră hrănite cu produse chimice pentru a provoca mutații, ca să ajuncă să aibă forme gigantice. După aceea, probabil că fuseseră injectați cu hormoni de creștere.

Mirosul de gândaci extraterestri făcu să-i tresară nasul lui Dorn. Insectele începură să șuiere și să clămpăne din maxilare. Gândacii scoteau un zgomot din coarne care suna precum cuvântul: *Fug. Fug.*

Voiau ca el să plece. Dorn nu avu nicio idee mai bună.

Capitolul 12

În cele din urmă, respirația Huttei se relaxă și părul adormită. Kitster îndepărtă imensa perie de curățat. O puse jos și se întoarse pentru a pleca de acolo.

— Hmmm, mi-a plăcut, spuse Gardulla. Dar acum mi-e foame. Vreau ceva de mâncare. Tu ce zici?

Vrea să iau cina cu ea? gândi Kitster. Nu avea niciun sens. Un Hutt nu ar invita niciodată un sclav la masă. Pe pe de altă parte, se știa că Gardulla mai mănâncă din când în când câte un sclav. *La naiba!* gândi Kitster. Înainte ca pericolul să se înregistreze pe deplin în mintea lui, se auziră ceva stropi și apărură unul dintre brațele puternice ale Gardullei. Hutta îl apucă de gleznă.

— Au! strigă Kitster în timp ce Gardulla îl trase spre piscină.

Avea de gând să-l mănânce! Kitster căzu dur pe paviment. Gardulla îl trase spre gura ei. Căută ceva de care să se țină. Singurele lucruri la îndemână erau peria uriașă și lichidul pentru curățat. Apucă recipientul cu lichid și aruncă o privire înapoi. Gura imensă a Gardullei se deschise pentru a-l primi.

Kitster aruncă săpunul pe gâtul Gardullei. Puternica Huttă urlă de indignare.

— Ahhh! Ajutor! M-a otrăvit!

Gardulla dădu drumul gleznei lui Kitster și începu să-i strângă gâtul. Hutta începu să scuie săpun, limba ei enormă rostogolindu-se comic. Kitster se ridică în picioare. Fugi să-și salveze viața, în timp ce Gardulla urla de furie:

— Paznici, ajutor! Am săpun în gură!

Vocea ei puternică răsună din tavan și părul să umple întreaga cetate. De pe holul din afara camerei piscinelor, Kitster îi auzi pe prietenii lui țipând alarma!

Între timp, pe unul dintre coridoare, Anakin îi aruncă o privire lui Pala.

Cozile ei cefalice, ascunse sub mantia de Jawa, zvâcneau nervos. Mișcarea făcea să pară că avea niște animale mici care urcau pe spatele ei. Așteptau de mult timp. Dorn plecase de mult timp, iar Anakin începea să creadă că nu se va mai întoarce. Singurul lucru care veni pe coridorul principal fu un șoarece droid. Se opri în apropiere și începu să-și folosească brațele minuscule pentru a ridica scrupulos niște resturi.

— Uau, șopti Pala, dând din cap spre șoarecele droid, Gardulla chiar păstrează temnița curată. Este un merit pentru specia ei slinoasă.

Anakin rânji.

Deodată se auzi un sunet de apă agitată din camera piscinelor. Îl auziră pe Kitster țipând. Gardulla începu să urle. O ușă se deschise în dreapta lui Anakin. Un gardian Gamorrean năvăli în hol, cu bastonul neutralizator scos. Șoarecele droid scârțâi și dispăru, trecând pe lângă picioarele lui Anakin.

Anakin își ridică blasterul ionic. Masculii Gamorreani aveau un creier foarte mic. Acesta văzu blasterul și se chirci îngrozit, neștiind că un blaster ionic era bun doar pentru electronică. Nu îi vătăma pe Gamorreani. Așa că, Anakin nu apăsă pe trăgaci. Se întoarse și fugi după Pala.

Trecură pe lângă ușa pe care o deschise Dorn, apoi fugiră pe după un colț. Gamorreanul îi urmări, cu armura zăngănind. Părea a fi un tanc care circula pe hol. Paznicul alerga prea repede. Anakin nu putea să rămână departe de el. Așa că se ascunse după un colț. Când paznicul veni după el, Anakin scoase piciorul în afară.

Gamorreanul se împiedică și ateriză cu o bubuitură, ca și cum o încărcătură de gunoi ar fi căzut de pe un elevator. Anakin fugi după Pala. Paznicul se ridică și începu să-i fugărească din nou.

În spatele lor, Kitster ieși din sala piscinelor, cu inima bătându-i puternic. Auzi un gardian Gamorrean care se grăbea pe holul din stânga lui, alergând după Anakin și Pala. Dar zgomotul era îndepărtat. Răsuna prin piatra de pe coridoare, iar Kitster nu-și putu da seama ce cale să aleagă. Alergă puțin, trecând pe coridoarele pe care le știa bine. Dar când găsi gol coridorul lung spre camerele sclavilor, își dădu seama că Anakin și Pala o luaseră pe drumul greșit.

Prietenii lui se pierduseră.

Undeva în fortăreață, auzi un gândac mora uriaș suflând prin cornul de pe nas: *Fug! Fug!*

Cântări repede situația.

Multe dintre ușile labirintului erau încuiate. Având în vedere direcția pe care alergase, și ușile pe care Kitster le văzuse deschise, se părea că Anakin virase la stânga pe coridorul sclavilor când ar fi trebuit să o ia la dreapta.

— O, nu, își șopti Kitster. Se îndreaptă spre camera de control de securitate!

Capitolul 13

Dorn era pe punctul de a părăsi camera insectelor când auzi un strigăt. Gardulla își chema garda.

Știi, gândi Dorn, marea problemă cu gândacii mutanți uriași este că sunt mult mai deștepți decât cred majoritatea ființelor. Adică, probabil că știu că Gardulla intenționează să îi mănânce și pariez că sunt supărați din cauza asta.

— Hei, băieți, se oferi Dorn, dacă v-aș lăsa să ieșiți, promiteți să distrugeți cum trebuie locul ăsta?

Niciunul dintre gândaci nu răspunse. Sperase la un fel de răspuns nonverbal – o întoarcere a antenei, un semn din cap. Dorn era bun la cititul indicilor nonverbale. Problema cu gândacii era că nu era sigur dacă îi auziseră măcar oferta.

Unde sunt urechile unui păianjen fantomă? se întrebă el.

Dorn auzi un Gamorrean pe coridorul principal. Găsi panoul de comandă pentru cuști. Apăsă butoanele și deschise ușile. Un gândac uriaș sări din cușcă și se repezi în coridorul principal, cu cornul de pe nas bâzâind: *Fug! Fug!* Se izbi de peretele coridorului și părea că era gata să stea acolo și să-l lovească un timp. Apoi văzu Gamorreanul care se grăbea spre el. Gândacul se roti spre stânga, își coborî cornul nasului și îl atacă pe Gamorrean. Paznicul țipă. Se întoarse și fugi, icnind la fiecare respirație. Dorn sări în hol chiar la timp pentru a-l vedea pe gândacul uriaș lovind paznicul din spate. Gamorreanul alunecă pe burtă și lovi zidul cu capul, făcând să-i alunece casca de fier peste ochi. Gândacul uriaș fugi după un colț, în căutarea unei alte victime.

— Și eu care credeam că palatul lui Jabba are probleme cu gândacii! își șopti Dorn în barbă.

Paznicul Gamorrean se ridică în genunchi și încercă să-și scoată casca de pe cap. Dorn se întoarse și fugi.

Anakin găfâia. Știa că luase o curbă greșită pe undeva, dar pe ici *i se păruse* corect. Ajunse la un T pe hol, apoi se întoarse pentru a vedea mai mulți droizi venind spre el, abia ieșiți dintr-o baie de ulei.

— Ah! se plânse un droid de protocol când îl văzu. Jawa cu blastere ionice!

Droidul își ridică mâinile peste cap și începu să sară primprejur îngrozit.

Anakin rămase pe loc, neștiind ce să facă. Dacă îi neutraliza, ar fi fost crud. Dacă nu îi neutraliza, droizii ar putea chema niște paznici.

— Te rog, nu mă împușca, îl imploră droidul de protocol. Circuitele giroscopul meu vor fi dezechilibrate zile în șir! Uite, ia-mi locomotorul – îți dau tot ce vrei.

Droidul începu să-și deschidă panoul de acces.

— *Utini!*⁶ strigă Pala către Anakin în Jawa.

Îl trase pe Anakin și fugiră pe jumătatea stângă a T-ului. Droizii începură cu toții să strige:

— Ajutor! Ajutor! Jawa!

Treaba nu merge așa cum am crezut, își dădu seama Anakin cu groază.

Ajunseră la o ușă marcată cu SECURITATE și lovi un buton. Ușa alunecă și aruncă o scurtă privire înăuntru. Un bărbat cu cicatrici oribile, într-o uniformă gri închis, stătea la un birou. Studia câteva ecrane de monitor de pe perete. Unul dintre ele îl arăta pe Dorn într-o cameră, eliberând sute de gândaci uriași din cuști.

— Jawa, murmură omul îngrijorat. Șobolani hoți.

Întinse mâna spre un buton roșu marcat ALARMĂ. Anakin își ridică blasterul

---

⁶ Utini – să mergem.

ionic și trase. Cercurile albastre de gaz ionizat țâșniră din blaster și loviră panoul de control. Din panou izbucniră scânteii. Monitoarele pe pe perete explodară. Paznicul se feri pentru a evita sticla care zbura și îl văzu pe Anakin.

— Jawa mic și împutit! țipă el furios.

Scoase un blaster greu din toc. Pala făcu singurul lucru pe care o persoană rezonabilă îl putea face într-o astfel de situație. Apăsă pe butonul de închidere de pe ușă. Ușa se închise chiar când paznicul apăsă pe trăgaci.

Anakin auzi zgomotul făcut de salva de blaster care ricoșa prin cameră. Apoi se auzi un zgomot surd, în timp ce agentul de pază cădea pe podea.

— O, nu, exclamă Anakin îngrozit. Sper că nu a murit!

— Poate că ar fi mai bine să sperăm că este mort, îl corectă Pala. Îl apucă de braț. Haide, cred că trebuie să o luăm pe aici!

Anakin, Pala, Dorn și Kitster ajunseră la ușa infirmeriei sclavilor în același timp. Departe, în cetate, Anakin îi auzea pe Gamorreani urlând. Cineva descoperise gandacii uriași. Asta îi va ține ocupați!

Dorn își scoase dispozitivul de deblocare electronică și deschise rapid ușa infirmeriei. Infirmeria era întunecată. Rezervoarele bacte, iluminate de jos și umplute cu apă, clipoceau într-un colț. Paturile umpleau mijlocul camerei. Într-un colț se afla cușca energetică, cu *Copiii Fantomă* înăuntru. Cușca arăta ca o simplă platformă neagră, dar era înconjurată de o strălucire albastră. *Copiii Fantomă* erau cu toții acolo, părănd adormiți. În fața cuștii stătea un paznic – un ciclop uriaș de pe planeta Byss. Îi cercetă cu ochiul său uriaș și mârâi în cea mai bună aproximare a limbii Hutte de care era capabil:

— Hei, ce caută Jawa aici?

Inima lui Anakin îngheță. Nu știa prea multe despre uriașii de pe Byss, dar auzise că erau practic imposibil de ucis și incredibil de proști. Anakin se îndreptă cu pași mari spre partea din față a ușii pentru a-l distra pe uriaș, în timp ce Dorn își desprindea dispozitivul de pe circuite.

— Du-te. Noi păzim prizonieri, răspunse Anakin cu voce înaltă, de parcă ar fi fost un Jawa care putea vorbi cumva în limba Huttă.

Ciclopul deschise larg ochiul, încântat.

— Serios?

Anakin putea să-și dea seama că nimeni nu se deranjase vreodată, înainte, să îl scutească de serviciul de pază. Lumea îi trata întotdeauna pe uriașii proști de pe Byss ca și cum ar fi fost... ei bine, uriași proști de pe Byss.

— Mergi, acum. Păzim, repetă Anakin.

Ciclopul uriaș ieși pe ușă, spre ușurarea tuturor. Anakin se repezi la cușcă. Mecanismul de blocare de pe ea arăta foarte sofisticat. În timp ce îngenunchea să-l studieze, unul dintre *Copiii Fantomă* se agită în somn – fata cu care vorbise mai devreme, în acea zi. Se uită la Anakin și se trezi instantaneu. Se desprinsă cu grijă de copilul pe care îi ținuse în brațe. Încercă să se ridice, dar era învinețită rău și icni de durere. În timp ce se ridica în picioare, copiii începură să se agite.

— Treziți-vă, le spuse ea. Plecăm de aici!

Anakin îi privi pe fragilii *Copii Fantomă* cu o îngrijorare crescândă. Avuseseră o călătorie dură până aici și erau cu toții foarte contuzionați și răniți. Își închipuisă că vor putea fugi cu el, dar acum nu mai era atât de sigur.

Auzi sunetul unor picioare cu cizme care alergau pe un coridor lateral, pe hol. Niște Nikto strigau în limba lor grosolană, ascultând un comunicator.

Kitster și prietenii săi închiseră ușa. Îngenuncheară toți în liniște, în timp ce gărzile Nikto treceau pe lângă ei. Anakin putu auzi o parte din conversația gărzilor Nikto, prin comunicator, în timp ce alergau.

— Un gândac mora o urmărește pe Stăpâna Gardulla prin piscină, îi avertiză cineva. Dar aveți grijă la coridorul sudic. Păianjenii fantomă înșiră pânze peste tot!

Anakin tremura. Sperase să se strecoare prin complex în liniște și să-i salveze

pe *Copiii Fantomă* fără să afle cineva. Acum, întreaga cetate era agitată.

— O, nu, spuse Dorn îngenunchind lângă ușa. Ne-am închis înăuntru! Și nu pot să ajung la firele electronice de aici!

— Hei, scoate-mă din cușca asta, spuse Arawynne. Știu cum să ieșim din cameră!

Dorn alergă cu dispozitivul de deblocare, îl conectă de încuietoarea electronică a cuștii și începu să lucreze. Era un proces lung. Încuietoarea cuștii energetice era greu de deschis. Sudoarea îi scliffea pe frunte.

— Cum putem ieși de aici? o întrebă Anakin pe Arawynne.

— Aruncați ușa în aer! spuse Arawynne.

Asta părea periculos. Se putea ca cineva să fie rănit. În plus, era un mod sigur de a atrage atenția nedorită.

— Să o aruncăm în aer cu ce? întrebă Pala.

— Uită-te pe masă. E o cutie cu transmițătoare, spuse Arawynne.

Arată spre o cutie mică de pe masă. Erau aceleași transmițătoare pe care medicul Gardullei le-ar fi implantat în Arawynne și în ceilalți.

— Putem să le folosim pentru a arunca ușa în aer.

Anakin fugi spre cutie. Transmițătoarele erau mici, cam cât o unghie. Exteriorul negru era din axidită⁷ și pe el era pictat un set de numere. O componentă albă a transmițătorului adăpostea circuitele. Anakin se pricepea bine la electronică.

Piesa albă trebuia să aibă un receptor mic în ea. Astfel, când Gardulla trimitea semnalul către transmițător spunându-i să explodeze, acesta exploda. În cutie erau zeci de bucăți. Lângă ele se afla și un emițător care avea pe el codurile numerice.

Mamăăă, gândi Anakin. Chiar mi-aș dori să pot pune un transmițător din asta în Gardulla! Dacă aș face-o, de acum înainte ar trata mai bine pe toată lumea!

Ridică un transmițător, îi memoră numărul și îl duse la ușa. Prinse capsula între ușa și perete, sus, lângă încuietoarea electronică. Chiar atunci, Dorn opri cușca energetică. Sclipirea albastră a câmpului de energie dispăru. Arawynne și *Copiii Fantomă* erau liberi. Acum, trebuiau să-i ia de acolo în siguranță.

— Toată lumea să se ferească! spuse Anakin.

Luă micul emițător și tastă numerele de cod. Se asigură că toată lumea era bine ascunsă în spatele pereților și a meselor de operație, apoi apăsă butonul TRIMITE. Transmițătorul vui. Flacările umplură pasajul și ușa se transformă în praf. Fumul umplu camera. Anakin ridică capul deasupra mesei de operație. Se uită cu ochii larg deschiși, privind spre gaura căscată. Acum știa cum ar arăta dacă transmițătorul din propriul său corp ar fi explodat vreodată.

— Repede! strigă Kitster. Trebuie să plecăm de aici înainte să vină gardienii.

— Pe unde? întrebă Dorn.

— *Copiii Fantomă* nu vor putea fugi prea departe sau prea repede, îi avertiză Anakin.

— Trebuie să mă gândesc. Kitster își prinse capul în mâini, îngrozit. Indiferent pe unde o luăm, camerele de securitate ne vor găsi imediat!

— Nu, nu ne vor găsi, promise Anakin. Am distrus sistemul cu blasterul ionic.

— Grozav! Atunci am o idee, spuse Kitster. Să mergem!

Începu să-i conducă pe *Copiii Fantomă* afară din cameră cât de repede puteau.

Anakin apucă cutia de transmițătoare și emițătorul, punându-le în buzunar. S-ar putea să-i fie de folos mai târziu.

Kitster îi conduse rapid pe *Copii* la un lift din apropiere. Când ușa se închise, auziră sunetul picioarelor în cizme care se repezeau pe hol, spre infirmerie.

O alarmă de fum începu să urlă. *Biiip. Biiip. Biiip.*

După ce se închise ușa liftului, rămase o clipă pe gânduri.

Cu toți gardienii care coborau la subnivelul șase, cel mai bun lucru era să urce

---

⁷ Axidită – material folosit împreună cu termitul pentru confecționarea carcaselor de grenade termice.

cu liftul, departe de pericol. Dar asta i-ar lăsa blocați sus, în cetate.

Chiar și o alergare scurtă îi lăsase pe *Copiii Fantomă* fără suflare. Ei erau dintr-o lume în care gravitația era mult mai mică decât aici. Nu ar fi putut alerga niciodată până la ieșire. Nu ar putea niciodată să călătorească până în oraș.

Kitster se îndoia că el și prietenii săi i-ar putea duce pe toți. În plus, numai dacă atingeai unul dintre *Copiii Fantomă* le lăsați vânătăi.

Ridică ochii, atrăgând privirea lui Pala.

— Încotro? întrebă ea.

Dar el nu se putea gândi la niciun plan, nu unul care să fie ușor.

— Poate că putem zbura de aici, spuse el.

Apăsă pe un buton al liftului, ridicându-l șase etaje.

— Ești nebun, obiectă Pala. Nu vom putea zbura!

— Trebuie să găsim o modalitate de a-i duce pe *Copiii Fantomă* în siguranță, obiectă Kitster. Anakin ar putea zbura. Este un pilot bun.

Ascensorul se opri și ușa se deschise în hangar. Erau chiar sub cupola uriașă a cetății. Erau aici zeci de nave: cargoboturi Corelliene, crucișătoare ușoare, chiar și câteva Z-95 *Vânători de Capete*. Droizii de întreținere funcționau cu un singur gând, alimentând și curățând navele. Acoperișul cupolă, care se putea deschide pentru a permite navelor să intre și să iasă, era închis pe timp de noapte.

Anakin se uită la cupolă și la navele care stăteau liniștite.

— Nu va merge, spuse el. Ar trebui să deschidem cupola pentru a putea zbura. Și imediat ce am făcut-o, tunarii lui Gardulla ne-ar doborî. Va trebui să ne strecurăm afară. Va trebui să găsim altă cale.

Kitster se uită la Arawynne. Unul dintre *Copii*, un băiețel, plângea în hohote.

— Cât de departe crezi că poți fugi? îl întrebă Kitster.

Era un drum lung de aici până la gura de aerisire, unde își lăsaseră skimerele.

— Nu prea departe, răspunse Arawynne.

Pala oferă singurul răspuns sensibil la problemă.

— Va trebui să-i ascundem deocamdată și să revenim mai târziu. Dar unde?

Kitster se gândi rapid. Existau zeci de locuri – una dintre navele din apropiere sau una dintre camerele de depozitare. Dar acele zone ar fi fost cercetate primele și cel mai amănunțit. În plus, nu se știa cât de curând se puteau întoarce să-i ia.

— Am o idee. Veniți cu mine! răspunse Kitster.

Îi conduse de-a lungul punții de zbor și printr-un hol de dincolo de ea. Se gândi că, având în vedere gândacii de jos, Jawa și exploziile, toată lumea din cetate îi va căuta jos. Există un loc pe care nu l-ar fi suspectat nimeni. Îi conduse pe toți către o ușă uriașă de fier care nu fusese folosită aproape niciodată și apăsă un buton. Ușa se deschise și, odată cu ea, veni mirosul de aer proaspăt, de copaci, apă, mușchi și roci. Domul de deasupra era din oțel transparent care lăsa să intre lumina stelelor. În lumina lor, Kitster putu vedea trunchiurile răsucite ale copacilor. Moliile uriașe luminoase dansau prin aer deasupra unor liane înflorite. Ventilatoarele agitău aerul și în depărtare se auzea sunetul unei ape curgătoare.

— Bine ați venit în grădina de agrement a Gardullei, anunță Kitster.

— Dar nu ai spus că are aici animale care mănâncă ființe... sau *Copii Fantomă*, obiectă Pala.

— Nu încă, spuse Kitster. Nu pentru câteva luni de zile. Pădurarii Gardullei nu au terminat. Au lucrat tot sezonul, plantând copaci și flori, iar acum aproape că au terminat. Sunt Ho'Dini.

Ho'Dinii erau un popor liniștit de pe planeta Moltok. Chiar nume lor, Ho'Din, însemna *flori care merg*. Erau înalți și slabi, cu solzi roșii și violeți superbi care atârnavă de capetele lor precum părul. Ho'Dinii iubeau natura.

Kitster ar fi fost dispus să-și parieze propria viață că Ho'Dinii i-ar ajuta pe *Copiii Fantomă* să se ascundă. De fapt, paria chiar viața *Copiilor Fantomă*.

Ceva palid, ca un păianjen urât, se târî spre ei prin ușă.

— Spui că nu sunt animale? întrebă Dorn. Eu nu aș intra cu ăsta acolo.

— Nu este un animal, îl corectă Arawynne. Prințesa *Fantomă* îngenunche și ridică gângania. Se numește *păianjen alb noduros*, dar nu este chiar un păianjen. Este mai mult ca o sămânță – o sămânță care merge. Se smulge dintr-un arbust noduros. Apoi caută un loc unde să se planteze singură.

— Nu putem să-i lăsăm aici, spuse Pala. Este înfricoșător.

— Dacă sunt arbuști noduroși, spuse Arawynne, atunci ne vom simți ca acasă. Vor fi locuri bune de ascuns, printre rădăcini.

— Mă voi întoarce după voi, le promis Kitster lui Arawynne și copiilor. Vă voi aduce de mâncare. Și când se va termina agitația, mă voi gândi cum să vă trimit acasă.

— Cu toții o vom face, promise Anakin.

Arawynne se uită fix la salvatorii săi pentru o vreme și se înecă într-un suspin.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce răgușită. Mulțumesc.

Adună copiii și îi conduse în grădina de agrement a Gardullei.

Capitolul 14

Kitster își conduse prietenii prin cetate. Urcară prin mai multe guri de aerisire și conducte, prin tuneluri abandonate despre care mai știa puțină lume. Numai cunoștințele lui Kitster despre cetate îi salvară. Anakin trebui să folosească o dată un transmițător pentru a distruge un droid de pază, doar pentru a crea o diversiune suficientă pentru ca el și prietenii săi să poată ieși dintr-un blocaj. Se părea că toată lumea din cetatea Gardullei era trează, căutând *Copiii Fantomă*. Anakin și prietenii săi alergară în permanență, ascunzându-se la sunetele gărzilor care se apropiau.

Kitster se furișă înapoi spre camera sa, urându-le noroc prietenilor săi.

Anakin se temea că va veni cineva din urma lor, așa că, din când în când, ascundea micile emițătoare în urma sa – încastrându-le în crăpăturile din stâncă, aruncându-le pe podea, de unde șoarecii droizi le puteau ridica sau aruncându-le în puțurile de aerisire.

Cu o oră înaintea zorilor, se strecurau printr-un puț vechi de mină spre camera cu piscina Gardullei, când Anakin auzit sunetul cel mai de temut. Într-un tunel lung din spatele lui, auzi motoarele repulsoare ale unui droid căutător – o minge plutitoare, făcută special pentru a vâna sclavii fugari.

Droidul avea o mulțime de senzori scumpi în ei – mirositoare, secvențiatori de ADN. Dacă droidul îi prindea mirosul, nu mai exista nicio cale de scăpare! Ar fi putut să-l vâneze peste tot pe Tatooine, chiar dacă ar fi avut nevoie de ani.

Mai rău decât atât, în spatele droidului căutător, auzi marșul unor picioare de fier. Droizii mai mari care urmau căutătorul erau ecranati împotriva armelor ionice. Nu exista nicio modalitate prin care să poată anihila droizii de luptă cu blasterul său Jawa. Disperat, Anakin aruncă restul cutiei de transmițătoare pe pământ și strigă:

— Fugiți!

Exista o singură modalitate de a scăpa. Trebuia să detoneze emițătoarele, toate deodată, distrugând droidul căutător în bucăți atât de mici încât să nu poată fi reparat niciodată.

Prietenii lui se repeziră spre camera piscinelor. Anakin ajunse și el acolo, dar în timp ce prietenii lui alergau spre gura de aerisire, el rămase lângă ușă, cu emițătorul în mână și introduse comanda pentru a detona toate transmițătoarele deodată. Aruncă o privire înapoi pe coridor. Droidul căutător alunecă pe după colț, venind spre el. Receptorii chimici erau estinși, iar ochiul său electronic se rotea ca un reflector. Îl văzu și scoase un țipăt electronic, avertizând droizii de luptă din spate. Șase droizi de luptă apărură în coridor, cu puștile blaster grele în mâini. Îngenuncheară la unison și deschiseră focul. Anakin sări să se adăpostească în spatele ușii. Salvele de blaster măturară prin camera piscinelor într-un baraj strălucitor. Verifică să fie sigur că prietenii lui erau adăpostiți. Pala și Dorn erau în siguranță în partea cealaltă a camerei, în afara liniei de foc, urcându-se în gura de aerisire. Dar încă nu scăpaseră de pericol. Anakin trebuia să distrugă droizii!

Strânse din dinți și așteptă până când se opriră salvele de blaster. Droidul căutător fredonă și începu să alunece spre el. Droizii de luptă veneau în spatele lui.

Ascultă cu atenție, încercând să-și dea seama unde se aflau pe hol. Trebuia să-și coordoneze bine atacul. Era o parte din sine pe care Anakin abia începea să o învețe, un sentiment pe care încă nu-l stăpânea. Uneori, când zbura cu naveta de curse, se putea desprinde, simțind, pur și simplu, calea dinaintea sa. Acum se lupta să se calmeze, pentru a atinge acel echilibru liniștit. Asculta cu grijă sunetele droizilor, dar sunetele erau înșelătoare, aici, în tuneluri. Tunelul curb și plafoanele denivelate făceau dificilă aprecierea distanței numai după sunet. Așteptă până crezu

că era aproape prea târziu, apoi apăsă butonul de declanșare. Focul umplu tunelul și toată cetatea păru să geamă. Bucăți din droidul căutător și droizii de luptă trecură pe lângă Anakin atât de fulgerător, încât nici măcar nu putu să-și dea seama ce fuseseră. Fumul năvăli din peșteră și pământul se cutremură violent. Își putu da seama că în unele locuri se prăbușeau caverne întregi. Cetatea Gardullei continua să tremure.

Anakin se repezi la gura de aerisire. Fumul îi ardea ochii și gura de aerisire devenise insuportabilă. Se târî cât putu de repede, ținându-și respirația. Când ajunse la deschidere, nu avu timp să stea și să aștepte sau să-și facă griji că putea fi văzut. Trebuia să iasă din aerisire, la aer curat. Apucă firul de fibră și coborî peste marginea zidului, lăsându-se jos cât de repede îndrăzni. Abia atunci își ridică privirea pentru a vedea dacă fusese observat. Un șenilat Jawa se rostogolea peste deșert, trecând pe lângă cetate, cu șenilele uriașe scârțâind. Se părea că se îndrepta spre întâlnirea de la *Stânca Pieței*. Făcea un zgomot puternic, ca un tunet îndepărtat.

De pe zidurile superioare ale cetății Gardullei, un tunar deschise focul cu tunul blaster. Poate crezuse că Jawa veneau să atace în forță, dat fiind haosul pe care Anakin și prietenii săi îl provocaseră. Proiectilele albastre străbăteau cerul nopții și ricoșau inofensiv din armura grea a șenilatului. Mașinăria se îndepărtă.

Zgomotul și confuzia le oferiră o șansă lui Anakin și prietenilor săi să evadeze. Aterizară la baza cetății și ridicară privirile. Fumul se ridica din palatul Gardullei printr-o duzină de locuri. Anakin se îndoia că i-ar putea căuta cineva aici. Se îndreptară spre deșert și, curând, reușiră să dispară.

Anakin, Pala și Dorn călătoriră spre oraș pe skimmerele lor. Tot drumul spre casă, Anakin se gândi la ceea ce riscaseră pentru a-i salva pe *Copiii Fantomă*.

Dacă afla cineva vreodată ce făcuseră Anakin și prietenii săi – *buuum*. Acesta ar fi fost sfârșitul tuturor. Nu realizase tot ce își dorise, dar făcuse ceva bun. *Copiii Fantomă* încă nu erau liberi, dar cel puțin erau ascunși. Nu aveau transmițătoarele implantate în ei. Și, poate, dacă vor fi cu toții norocoși, *Copiii Fantomă* vor putea să plece acasă. Încercă să-și imagineze lacrimile de bucurie care ar fi fost vărsate dacă ar reuși să ajungă acasă.

Gândește-te la asta, să fii acasă în brațele propriei tale mame și ale tatălui tău după o încercare atât de cumplită. Și, cel mai uimitor dintre toate, să fii liber!

Asta era ceva ce Anakin nu-și putea imagina. Era ceva ce își dorea pentru toată lumea – și pentru *Copiii Fantomă* și pentru Pala, care urma să plece de pe planeta mâine.

Copiii se despărțiră odată ce ajunseră în Mos Espa. Anakin și Dorn îi dădură fiecare câte o îmbrățișare lui Pala. Își spuseră la revedere. Anakin promise că va veni să o vadă pe Pala înainte să plece cu Lordul Tantos.

Până când Anakin ajunse în propriul său pat, era deja vremea să se scoale. Simțea că parcă avea nisip în ochi și rămase mult timp în pat, prea obosit ca să se poată mișca.

Curând, gândi el. Mă voi ridica în curând.

* * *

Dugul Sebulba veni în fața Gardullei imediat după răsăritul soarelui, în dimineața următoare. Erau în sala de recepție a Huttei, cu zeci de străji în jur.

Gardulla părea furioasă. Stătea întinsă pe un tron violet, mare, fumând o pipă uriașă plină de mirodenii glitterstim.

— Deci, O Tu Ce Mai Mare, spuse Sebulba în Huttă. Am livrat *Copiii Fantomă*, iar acum trebuie să aduc în discuție problema nedelicată a... plății.

— Ho, ho, ha! râse Gardulla cu un sunet profund. Acum văd șmecheria. Ar fi trebuit să știi asta!

— Șmecherie, O Incredibilo? întrebă Sebulba pe tonul său cel mai servil. Ce șmecherie?

— Sclavii au dispărut, spuse Gardulla. Au scăpat azi-noapte. M-am întrebat la început cine ar fi putut să-i fure. Cine ar fi atât de nebun încât să fure sclavi de la Puternica Gardulla?

— Furat? Sclavii au dispărut? mârâi Sebulba neîncrezător. Imposibil! L-am pus pe Gondry să-i păzească!

— Hah! strigă Gardulla. Recunoști practic. Ai avut-o propriul tău acolit care să-i *păzească* pe copiii. Sunt sigură că a făcut să fie mult mai ușor să-i furi. Dar acum văd prin planul tău. Ai sperat să mă faci să plătesc o dată, apoi să plătesc din nou pentru ei. Ce trădare! O să te ucid!

— Să mă ucizi? spuse Sebulba, sperând că era o cacealma. Dacă ai face-o, pe cine ai paria la următoarea cursă? Recunoaște, vechea mea prietenă: valorez mai mult pentru tine în viață decât mort.

Ochii Gardullei se deschiseră larg în timp ce se gândea la ideea lui Sebulba.

— Ce trădare, medită Hutta. Ce... trădare *admirabilă*. Hutta izbucni în râs. Dar planul tău nu a funcționat.

Gardulla se smulse din tronul ei, până când ajunse în fața Dugului sfrijit. Arătă cu un deget butucănos spre Sebulba și se ridică cât era de înaltă.

— Frumoasă încercare, pilotule. Dar, dacă vrei plată, va trebui să-mi livrezi copiii.

Sebulba era furios. Minte sa gândea în viteză.

Unde ar putea fi copiii? Gondry spusese că Gardulla trimisese proprii ei ciraci pentru a-l înlocui la îndatorirea de pază – o poveste puțin probabilă. Dar... ar fi putut cineva să-i ajute pe *Copiii Fantomă* în evadarea lor?

Sebulba se uită calm la Huttă.

Găsirea copiilor ar fi grea pentru majoritatea ființelor. Dar Sebulba îl avea pe Djas Puhr care să-i vâneze. Cu nasul și vederea pe timp de noapte ale lui Djas Puhr, puțini sclavi îi scăpaseră pentru ceva mai mult de câteva zile.

— Voi recupera copiii, se jură Sebulba. Și asta în curând!

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS

ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pibegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

